ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 29. marca 2011 *

Vo veci C-96/09 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora, podané 4. marca 2009,

Anheuser-Busch Inc., so sídlom v Saint Louis (Spojené štáty), v zastúpení: V. von Bomhard a B. Goebel, Rechtsanwälte,

odvolateľ,

ďalší účastníci konania:

Budějovický Budvar, národní podnik, so sídlom v Českých Budějoviciach (Česká republika), v zastúpení: F. Fajgenbaum, T. Lachacinski, C. Petsch a S. Sculy-Logotheti, avocats,

žalobca v prvostupňovom konaní,

Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT), v zastúpení: A. Folliard-Monguiral, splnomocnený zástupca,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: angličtina.

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot (spravodajca), K. Schiemann a D. Šváby, sudcovia A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, E. Levits, U. Lõhmus, M. Safjan a M. Berger,

generálny advokát: P. Cruz Villalón,
tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 2. júna 2010,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 14. septembra 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním Anheuser-Busch Inc. (ďalej len „Anheuser-Busch“) navrhuje zrušiť rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev zo 16. decembra 2008,

Budějovický Budvar/ÚHVT — Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06, Zb. s. II-3555, ďalej len „napadnutý rozsudok"), ktorým Súd prvého stupňa vyhovel žalobe Budějovického Budvaru, národného podniku (ďalej len „Budvar"), proti rozhodnutiam druhého odvolacieho senátu Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2) a z 28. júna 2006 (veci R 241/2005-2 a R 802/2004-2), ako aj z 1. septembra 2006 (vec R 305/2005-2) (ďalej len „sporné rozhodnutia"), týkajúcim sa námietkových konaní voči prihláškam označenia „BUD" za ochrannú známku Spoločenstva podaných podnikom Anheuser-Busch.

Právny rámec

Medzinárodné právo

2 Články 1 až 5 Lisabonskej dohody o ochrane označení pôvodu a ich medzinárodného zápisu z 31. októbra 1958, revidovanej v Štokholme 14. júla 1967, v znení zmien a doplnení z 28. septembra 1979 (*Zbierka zmlúv Spojených národov*, zv. 828, č. 13172, s. 205, ďalej len „Lisabonská dohoda"), stanovujú:

„Čl. 1

1. Krajiny, ktorých sa táto dohoda týka, tvoria Osobitnú úniu v rámci Únie na ochranu priemyslového vlastníctva.

2. Zaväzujú sa podľa podmienok tejto dohody chrániť na svojich územiach označenia pôvodu výrobkov iných krajín Osobitnej únie, ktoré sú uznávané a chránené z tohto titulu v krajine pôvodu a zapísané na Medzinárodnom úrade duševného vlastníctva..., o ktorom hovorí Dohovor zriaďujúci Svetovú organizáciu duševného vlastníctva [WIPO].

Čl. 2

1. V zmysle tejto dohody sa rozumie pod pojmom ‚označenie pôvodu' zemepisný názov krajiny, oblasti nebo miesta slúžiaci na označenie, odkiaľ pochádza výrobok, ktorého akosť alebo znaky sú dané výlučne alebo podstatne zemepisným prostredím, počítajúc do toho prírodných činiteľov a ľudských činiteľov.

2. Krajinou pôvodu je tá krajina, ktorej meno alebo meno jej kraja alebo miesta tvorí označenie pôvodu, ktoré poskytlo výrobku jeho všeobecnú známosť.

Čl. 3

Ochrana sa zabezpečuje proti každému prisvojovaniu alebo napodobňovaniu, aj keď pravý pôvod výrobku je označený alebo aj keď je označenie použité v preklade alebo je sprevádzané výrazmi, ako napr. ‚druh', ‚typ', ‚spôsob', ‚imitácia' alebo pod.

Čl. 4

Ustanovenia tejto dohody nijako nevylučujú už platnú ochranu označení pôvodu poskytovanú v jednotlivých krajinách tejto Osobitnej únie na podklade iných

medzinárodných dojednaní, ako napr. Parížskeho dohovoru z 20. marca 1883 na ochranu priemyslového vlastníctva a jeho neskorších revízií a Madridskej dohody zo 14. apríla 1891 o potlačovaní falošných alebo klamavých údajov o pôvode tovaru a jej neskorších revízií alebo na podklade národného zákonodarstva alebo právnej vedy.

Čl. 5

1. Označenia pôvodu sa zapíšu na Medzinárodnom úrade na žiadosť úradov krajín Osobitnej únie na meno fyzických alebo právnických, verejných alebo súkromných osôb oprávnených používať tieto označenia podľa ich národného zákonodarstva.

2. Medzinárodný úrad oznámi bez meškania zápisy úradom členských krajín Osobitnej únie a uverejní ich v periodicky vydávanom vestníku.

3. Úrady krajín môžu s udaním dôvodov vyhlásiť, že nemôžu zabezpečiť ochranu určitého označenia pôvodu, ktorého zápis im bude oznámený, pokiaľ ich vyhlásenie bude doručené Medzinárodnému úradu v lehote jedného roka odo dňa prijatia oznámenia o zápise. Toto vyhlásenie nemôže v príslušnej krajine spôsobiť ujmu iným formám ochrany označenia, na ktoré by si oprávnený žiadateľ mohol robiť nárok v zmysle ustanovenia vyššie uvedeného článku 4.

…“

3 Pravidlá 9 a 16 vykonávacieho predpisu k Lisabonskej dohode v znení účinnom od 1. apríla 2002 stanovujú:

„Pravidlo 9

Vyhlásenie o odmietnutí

1) Vyhlásenie o odmietnutí oznamuje Medzinárodnému úradu príslušný orgán zmluvnej krajiny, pre ktorú je odmietnutie vystavené, a ktoré musí tento orgán podpísať.

…

Pravidlo 16

Neplatnosť

1) Ak je účinnosť medzinárodného zápisu v zmluvnej krajine vyhlásená za neplatnú a neplatnosť už nemôže byť predmetom žiadneho opravného prostriedku, príslušný orgán zmluvnej krajiny musí neplatnosť oznámiť Medzinárodnému úradu.

…“

4 Na základe Lisabonskej dohody bolo označenie pôvodu „bud“ pre položku pivo zapísané na WIPO 10. marca 1975 pod č. 598.

Dvojstranné zmluvy

Dvojstranný dohovor

5 Dňa 11. júna 1976 uzavreli Rakúska republika a Československá socialistická republika Zmluvu o ochrane údajov o pôvode, označení pôvodu a iných označení poľnohospodárskych a priemyselných výrobkov odkazujúcich na pôvod (ďalej len „dvojstranný dohovor“).

6 Po pristúpení k dvojstrannému dohovoru a jeho ratifikácii bol dvojstranný dohovor zverejnený v *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* z 19. februára 1981 (BGBl. 75/1981). Podľa jeho článku 16 ods. 2 dvojstranný dohovor vstúpil do platnosti 26. februára 1981 na neobmedzené obdobie.

7 Článok 1 dvojstranného dohovoru stanovuje:

„Každý zo zmluvných štátov sa zaväzuje urobiť všetky opatrenia potrebné na to, aby účinným spôsobom chránil proti nekalej súťaži v obchodnom styku údaje o pôvode, označenia pôvodu a iné označenia poľnohospodárskych a priemyselných výrobkov odkazujúce na pôvod, ktoré patria do skupín uvedených v článku 5 a sú bližšie označené v Dohode podľa článku 6, ako aj mená a vyobrazenia spomínané v článkoch 3, 4 a 8 v odseku 2.“

8 Podľa článku 2 dvojstranného dohovoru:

„Pod údajmi o pôvode, označeniami pôvodu a inými označeniami odkazujúcimi na pôvod sa podľa tejto Zmluvy rozumejú všetky odkazy, ktoré sa priamo alebo nepriamo vzťahujú na pôvod výrobku. Taký odkaz tvorí v zásade zemepisné označenie. Môžu ho tvoriť aj iné údaje, ak príslušné obchodné kruhy krajiny pôvodu v nich vidia v súvislosti s takto označeným výrobkom odkaz na krajinu, v ktorej bol výrobok zhotovený. Uvedené označenia môžu popri odkaze na pôvod z určitej zemepisnej oblasti obsahovať aj údaje o akosti príslušného výrobku. Tieto osobitné vlastnosti výrobkov sú výhradne alebo prevažne podmienené zemepisnými alebo ľudskými činiteľmi."

9 Článok 3 ods. 1 dvojstranného dohovoru uvádza:

„… československé označenia uvedené v Dohode podľa článku 6 sa vyhradzujú v Rakúskej republike výhradne československým výrobkom."

10 Článok 5 ods. 1 bod B 2 dvojstranného dohovoru uvádza medzi kategóriami predmetných českých výrobkov, na ktoré sa vzťahuje ochrana stanovená dohovorom, pivá.

11 Podľa článku 6 dvojstranného dohovoru:

„Označenia jednotlivých výrobkov, ktoré spĺňajú predpoklady článkov 2 a 5 a ktoré požívajú ochranu podľa tejto Zmluvy a nie sú teda označeniami druhu, budú uvedené v dohode, ktorú uzavrú vlády oboch zmluvných štátov."

Dvojstranná dohoda

12 Podľa článku 6 dvojstranného dohovoru bola 7. júna 1979 uzavretá dohoda, ktorou sa tento dohovor vykonáva (ďalej len „dvojstranná dohoda“ a spolu s dvojstranným dohovorom „dotknuté dvojstranné zmluvy“).

13 Príloha B dvojstrannej dohody stanovuje:

„Československé označenia pre poľnohospodárske a priemyselné výrobky

…

B Potraviny a poľnohospodárstvo (okrem vín)

…

2. Pivo

Česká socialistická republika

…

Bud

…“

Právo Únie

14 Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146) bolo zrušené a nahradené nariadením Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 78, s. 1). Na prejednávanú vec sa však vzťahuje nariadenie č. 40/94 v znení vyplývajúcom z nariadenia Rady (ES) č. 422/2004 z 19. februára 2004 (Ú. v. EÚ L 70, s. 1; Mim. vyd. 17/002, s. 3, ďalej len „nariadenie č. 40/94“).

15 Článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nazvaný „Relatívne dôvody zamietnutia“ znie:

„Na základe námietky majiteľa nezapísanej ochrannej známky alebo iného označenia používaného v obchodnom styku, ktorý má väčší ako iba miestny dosah, ochranná známka, o ktorú sa žiada, nebude zapísaná, pokiaľ podľa právnych predpisov spoločenstva alebo práva členského štátu, ktorým sa spravuje dané označenie:

a) práva k takémuto označeniu boli nadobudnuté pred dátumom podania prihlášky ochrannej známky spoločenstva alebo pred dátumom práva prednosti uplatneného vo vzťahu k prihláške ochrannej známky spoločenstva;

b) takéto označenie prepožičiava jeho majiteľovi právo zakázať používanie nasledujúcej ochrannej známky.“

16 Článok 43 ods. 2 a 3 tohto nariadenia stanovuje:

„2. Ak si to prihlasovateľ tak želá, majiteľ skoršej ochrannej známky, ktorý podal námietku, musí predložiť dôkaz o tom, že, v období päť rokov pred dňom uverejnenia prihlášky ochrannej známky spoločenstva, bola skoršia ochranná známka spoločenstva uvedená v spoločenstve do užívania v súvislosti s tovarmi alebo službami, na ktoré bola zapísaná a ktoré cituje ako opodstatnenie svojej námietky, alebo o tom, že existujú dôvody nevyužívania, za predpokladu, že skoršia ochranná známka spoločenstva bola k tomuto dňu už zapísaná najmenej päť rokov. Pokiaľ nie je v tomto zmysle dôkaz, námietka sa zamietne. Ak sa skoršia ochranná známka spoločenstva používala iba vzhľadom na časť tovarov alebo služieb, pre ktoré bola zapísaná, považuje sa na účely preskúmania námietky za zapísanú iba pre túto časť tovarov alebo služieb. [Ak to prihlasovateľ navrhne, majiteľ skoršej ochrannej známky Spoločenstva, ktorý podal námietku, musí predložiť dôkaz o tom, že, v období päť rokov pred dňom zverejnenia prihlášky ochrannej známky Spoločenstva, bola skoršia ochranná známka Spoločenstva v Spoločenstve riadne používaná v súvislosti s tovarmi alebo službami, na ktoré je zapísaná a ktoré uvádza ako dôvod svojej námietky, alebo o tom, že existujú náležité dôvody nepoužívania, za predpokladu, že skoršia ochranná známka Spoločenstva bola k tomuto dňu už zapísaná najmenej päť rokov. Pokiaľ nie je v tomto zmysle predložený dôkaz, námietka sa zamietne. Ak sa skoršia ochranná známka Spoločenstva používala iba vzhľadom na časť tovarov alebo služieb, pre ktoré bola zapísaná, považuje sa na účely preskúmania námietky za zapísanú iba pre túto časť tovarov alebo služieb – *neoficiálny preklad*].

3. Odsek 2 sa bude uplatňovať na skoršie [národné – *neoficiálny preklad*] ochranné známky uvedené v článku 8 (2) a) nahradením využívania v tom členskom štáte, v ktorom bola skoršia ochranná známka chránená používaním v spoločenstve [v článku 8 ods. 2 písm. a), pričom používanie v Spoločenstve sa nahradí používaním v členskom štáte, v ktorom bola skoršia národná ochranná známka chránená – *neoficiálny preklad*].“

17 Podľa článku 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94:

„V priebehu konaní pred úradom preskúma úrad fakty na základe vlastnej iniciatívy; v prípade konaní týkajúcich sa relatívnych dôvodov zamietnutia zápisu sa však úrad pri svojom skúmaní obmedzí na fakty, dôkazy a argumenty predložené stranami a na požadovaný žalobný nárok. [V konaniach pred úradom preskúma úrad skutočnosti *ex offo*; v konaniach týkajúcich sa relatívnych dôvodov zamietnutia zápisu sa však úrad pri svojom skúmaní obmedzí na dôvody, dôkazy a návrhy predložené účastníkmi konania – *neoficiálny preklad*].“

Okolnosti predchádzajúce sporu

18 Okolnosti predchádzajúce sporu na Súde prvého stupňa, ako sú opísané v napadnutom rozsudku, možno zhrnúť takto.

19 V dňoch 1. apríla 1996, 28. júla 1999, 11. apríla 2000 a 4. júla 2000 podal Anheuser-Busch na ÚHVT štyri prihlášky obrazovej a slovnej ochrannej známky BUD ako ochrannej známky Spoločenstva pre určité druhy výrobkov, medzi ktorými bolo aj pivo, patriacich do tried 16, 21, 25, 32, 33, 35, 38, 41 a 42 Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení.

20 V dňoch 5. marca 1999, 1. augusta 2000, 22. mája 2001 a 5. júna 2001 podal Budvar námietky na základe článku 42 nariadenia č. 40/94 voči všetkým výrobkom uvedeným v prihláškach.

21 Na podporu svojich námietok sa Budvar v prvom rade podľa článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 dovolával skoršej ochrannej známky, a to medzinárodnej obrazovej ochrannej známky Bud (č. 361 566), zapísanej pre pivo, s účinkom v Rakúsku, Beneluxe a Taliansku.

22 V druhom rade Budvar na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 uplatňoval označenie „bud“ chránené na základe Lisabonskej dohody vo Francúzsku, v Taliansku a Portugalsku na jednej strane a na základe dotknutých dvojstranných zmlúv v Rakúsku na druhej strane.

23 Rozhodnutím zo 16. júla 2004 námietkové oddelenie ÚHVT vyhovelo námietke, ktorá bola podaná proti zápisu prihlasovanej ochrannej známky v rozsahu, v akom sa týkala „reštauračných služieb, služieb barov a vinární“ (trieda 42), uvedených v prihláške zo 4. júla 2000, a najmä uviedlo, že Budvar preukázal, že má právo na označenie pôvodu „bud“ vo Francúzsku, Taliansku a Portugalsku.

24 Rozhodnutiami z 23. decembra 2004 a 26. januára 2005 námietkové oddelenie zamietlo námietky podané proti zápisu ochranných známok, ktoré boli predmetom troch iných prihlášok, a v podstate v nich tvrdilo, že nebolo preukázané, že označenie pôvodu „bud“, pokiaľ ide o Francúzsko, Taliansko, Rakúsko a Portugalsko, je označením používaným v obchodnom styku, ktorý má väčší ako iba miestny dosah.

25 Námietkové oddelenie, ktoré dospelo k tomuto záveru, zastávalo názor, že je potrebné použiť rovnaké kritériá, ako sú kritériá stanovené v článku 43 ods. 2 nariadenia č. 40/94, s ohľadom na pravidlo 22 ods. 2 a 3 nariadenia Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 303, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189), zmenenom a doplnenom nariadením Komisie (ES) č. 1041/2005 z 29. júna 2009 (Ú. v. EÚ L 172, s. 4, ďalej len „nariadenie č. 2868/95“), a ktoré sa týkajú dôkazu o „riadnom používaní“ skorších ochranných známok, na ktorých sa zakladá námietka.

26 Budvar na to podal tri odvolania proti rozhodnutiam námietkového oddelenia ÚHVT z 23. decembra 2004 a 26. januára 2005, ako aj proti rozhodnutiu tohto oddelenia zo 16. júla 2004 v rozsahu, v akom zamietlo námietku týkajúcu sa iných služieb v triedach 35, 38, 41 a 42.

27 Anheuser-Busch zase podal odvolanie proti rozhodnutiu námietkového oddelenia ÚHVT zo 16. júla 2004 v rozsahu, v akom námietke podanej podnikom Budvar čiastočne vyhovelo.

28 Rozhodnutiami zo 14. júna 2006, 28. júna 2006 a 1. septembra 2006 druhý odvolací senát ÚHVT zamietol odvolania, ktoré podal Budvar proti rozhodnutiam námietkového oddelenia ÚHVT z 23. decembra 2004 a 26. januára 2005. Rozhodnutím z 28. júna 2006 tento senát vyhovel odvolaniu, ktoré podal Anheuser Busch proti rozhodnutiu námietkového oddelenia ÚHVT zo 16. júla 2004 a námietky podniku Budvar zamietol v celom rozsahu.

29 V sporných rozhodnutiach odvolací senát po prvé uviedol, že Budvar na odôvodnenie svojich námietok už neodkazuje na medzinárodnú obrazovú ochrannú známku č. 361 566, ale že odkazuje iba na označenie pôvodu „bud“.

30 Po druhé odvolací senát v podstate zastával názor, že je ťažko predstaviteľné, aby sa označenie „BUD“ mohlo považovať za označenie pôvodu, ba dokonca za nepriame označenie zemepisného pôvodu. Odvolací senát z toho vyvodil, že námietkam nie je možné podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 vyhovieť na základe práva predkladaného ako označenie pôvodu, ktoré však v skutočnosti takým označením nie je.

31 Po tretie odvolací senát, ktorý analogicky použil ustanovenia článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 a pravidlo 22 nariadenia č. 2868/95, konštatoval, že dôkazy, ktoré poskytol Budvar, týkajúce sa používania označenia pôvodu „bud“ vo Francúzsku, v Taliansku, Rakúsku a Portugalsku nie sú dostatočné.

32 Nakoniec odvolací senát zastával názor, že námietka musí byť zamietnutá aj z toho dôvodu, že Budvar nepreukázal, že mu predmetné označenie pôvodu poskytovalo právo zakázať používanie výrazu „bud“ ako ochrannej známky vo Francúzsku alebo v Rakúsku.

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

33 Budvar návrhmi podanými do kancelárie Súdu prvého stupňa 26. augusta 2006 (vec T-225/06), 15. septembra 2006 (veci T-255/06 a T-257/06) a 14. novembra 2006 (vec T-309/06) podal žaloby o neplatnosť sporných rozhodnutí.

34 Budvar v podstate uvádzal jediný žalobný dôvod založený na porušení článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, ktorý sa skladal z dvoch častí.

35 V rámci prvej časti Budvar spochybňoval záver odvolacieho senátu, podľa ktorého sa označenie „BUD" nemôže považovať za označenie pôvodu. V rámci druhej časti Budvar spochybňoval posúdenie odvolacieho senátu, podľa ktorého v prejednávanej veci nie sú splnené podmienky článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

36 Pokiaľ ide o prvú časť uvedeného žalobného dôvodu Súd prvého stupňa v bode 82 napadnutého rozsudku uviedol, že na účely prieskumu sporných rozhodnutí je potrebné rozlišovať medzi označením pôvodu „bud" zapísaným na základe Lisabonskej dohody a označením „bud" chráneným na základe dvojstranného dohovoru.

37 Čo sa týka po prvé označenia pôvodu „bud" zapísaného na základe Lisabonskej dohody, Súd prvého stupňa najprv v bode 87 napadnutého rozsudku uviedol:

„V prejednávanom prípade bolo označenie pôvodu ‚bud' (č. 598) zapísané 10. marca 1975. Francúzsko v lehote jedného roka od prijatia oznámenia o zápise nevyhlásilo, že nemôže zabezpečiť ochranu predmetného označenia pôvodu. Okrem toho v čase

prijatia [sporných] rozhodnutí boli účinky predmetného označenia pôvodu vyhlásené za neplatné rozsudkom Tribunal de grande instance de Strasbourg [Francúzsko] z 30. júna 2004. Ako však vyplýva z písomností predložených v rámci diskusie, Budvar proti tomuto rozsudku podal odvolanie, pričom toto odvolanie má odkladný účinok. Z toho vyplýva, že v čase prijatia [sporných] rozhodnutí účinky predmetného označenia pôvodu vo Francúzsku neboli vyhlásené za neplatné rozhodnutím, proti ktorému by nebolo možné podať opravný prostriedok."

38 Súd prvého stupňa následne v bode 88 napadnutého rozsudku odkázal na svoju judikatúru, podľa ktorej keďže právo Únie, ktoré sa týka ochranných známok, nenahrádza právne predpisy členských štátov o ochranných známkach, platnosť národnej ochrannej známky nie je možné spochybniť v konaní o zápise ochrannej známky Spoločenstva.

39 Súd prvého stupňa z toho v bode 89 napadnutého rozsudku odvodil, že systém zavedený nariadením č. 40/94 predpokladá, že ÚHVT bude brať do úvahy existenciu skorších práv chránených na vnútroštátnej úrovni.

40 V bode 90 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa z toho vyvodil tento záver:

„Keďže účinky označenia pôvodu ‚buď' neboli vo Francúzsku s konečnou platnosťou vyhlásené za neplatné, odvolací senát mal na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 zohľadniť relevantné vnútroštátne právne predpisy a zápis vykonaný na základe Lisabonskej dohody, bez toho, aby mohol spochybniť skutočnosť, že uplatňované skoršie právo predstavuje ‚označenie pôvodu'."

41 V bode 91 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa nakoniec doplnil, že ak mal odvolací senát vážne pochybnosti vo vzťahu ku kvalifikácii skoršieho práva ako „označenia pôvodu", a teda vo vzťahu k ochrane, ktorú mu je potrebné priznať na základe uplatneného vnútroštátneho práva, kým práve táto otázka bola predmetom súdneho konania vo Francúzsku, mal na základe pravidla 20 ods. 7 písm. c) nariadenia č. 2868/95 možnosť, vyčkávajúc na právoplatný rozsudok v tejto otázke, námietkové konanie prerušiť.

42 Následne v bode 92 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že odvolací senát porušil článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 tým, že zastával názor, že uplatňované skoršie právo, zapísané na základe Lisabonskej dohody, nie je „označením pôvodu", ďalej tým, že sa domnieval, že otázka, či sa označenie „BUD" považuje za označenie pôvodu chránené najmä vo Francúzsku, má „druhoradý význam", a nakoniec tým, že dospel k záveru, že na základe toho námietkam nemožno vyhovieť.

43 Čo sa týka po druhé označenia „bud" chráneného na základe dotknutých dvojstranných zmlúv, Súd prvého stupňa v bode 93 napadnutého rozsudku uviedol, že z uvedených zmlúv nevyplýva, že označenie „BUD" bolo špecificky pomenované ako „označenie pôvodu".

44 V bode 94 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa uviedol, že z článku 2 dvojstranného dohovoru vyplýva, že sa zakladá na širšej definícii, než je definícia použitá odvolacím senátom, pretože postačuje, že dotknuté údaje alebo označenia sa vzťahujú priamo alebo nepriamo na to, odkiaľ výrobok pochádza, aby mohli byť uvedené v dvojstrannej dohode a aby z tohto dôvodu požívali ochranu priznanú uvedenou dohodou.

45 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bode 95 napadnutého rozsudku rozhodol, že odvolací senát pochybil dvakrát, keď sa najprv nesprávne domnieval, že označenie „BUD“ je špecificky chránené ako „označenie pôvodu“ na základe dotknutých dvojstranných zmlúv, a ďalej, že v každom prípade použil definíciu „označenia pôvodu“, ktorá nezodpovedá definícii označení chránených na základe uvedených zmlúv.

46 V bode 96 napadnutého rozsudku ďalej Súd prvého stupňa rozhodol, že skutočnosť, že Budvar mohol prezentovať uplatňované právo ako „označenie pôvodu“, nebránila odvolaciemu senátu v tom, aby vykonal úplné posúdenie predložených skutočností a písomností, keďže obmedzenie skutkového základu preskúmania vykonávaného ÚHVT nevylučuje, že ÚHVT zohľadní okrem skutočností výslovne uvedených účastníkmi námietkového konania aj všeobecne známe skutočnosti, teda skutočnosti, ktoré môže poznať každý alebo s ktorými je možné sa oboznámiť prostredníctvom všeobecne prístupných zdrojov.

47 V bode 97 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa vyslovil záver, že odvolací senát porušil článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 tým, že zastával názor, že uplatňované skoršie právo, chránené na základe dvojstranného dohovoru, nie je „označením pôvodu“ podľa definície použitej odvolacím senátom, ďalej tým, že sa domnieval, že otázka, či sa označenie „BUD“ považuje za označenie pôvodu chránené najmä v Rakúsku, má „druhoradý význam“, a nakoniec tým, že dospel k záveru, že na základe toho námietkam nemožno vyhovieť.

48 V bode 98 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa navyše uviedol, že dotknuté dvojstranné zmluvy v Rakúsku ešte stále vytvárajú svoje účinky na účely ochrany označenia „bud“, pričom sa odvolal najmä na tvrdenie, podľa ktorého v rámci konaní, ktoré sú vedené v Rakúsku, nebolo vydané právoplatné súdne rozhodnutie. Súd prvého stupňa tiež rozhodol, že odvolací senát musí na základe článku 8 ods. 4 nariadenia

č. 40/94 vziať do úvahy skoršie právo uplatňované zo strany podniku Budvar bez toho, aby mohol spochybniť samotnú kvalifikáciu uvedeného práva.

49 V bode 99 napadnutého rozsudku preto Súd prvého stupňa vyhovel prvej časti jediného žalobného dôvodu založeného na porušení článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

50 Pokiaľ ide o druhú časť tohto žalobného dôvodu týkajúcu sa uplatnenia podmienok stanovených v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, Súd prvého stupňa preskúmal výhradu založenú na podmienkach týkajúcich sa používania označenia, ktorý má väčší ako iba miestny dosah, v obchodnom styku.

51 Čo sa týka po prvé podmienky založenej na používaní označenia „BUD“ v obchodnom styku, Súd prvého stupňa najprv v bode 160 napadnutého rozsudku pripomenul, že v sporných rozhodnutiach odvolací senát analogicky uplatnil článok 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 a požiadavku preukázania „riadneho“ používania skoršieho práva stanovenú v jeho odseku 2.

52 V bode 163 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa ďalej rozhodol, že účel a podmienky súvisiace s dôkazom o riadnom používaní skoršej ochrannej známky sú odlišné od účelu a podmienok týkajúcich sa dôkazu o používaní označenia uvedeného v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 v obchodnom styku, najmä pokiaľ, ako v prejednávanom prípade, ide o označenie pôvodu zapísané na základe Lisabonskej dohody alebo o označenie pôvodu chránené na základe dotknutých dvojstranných zmlúv.

53 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bodoch 164 až 167 napadnutého rozsudku konštatoval:

— článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 sa netýka „riadneho“ používania označenia uplatňovaného na podporu námietky,

— v rámci článku 9 ods. 1 nariadenia č. 40/94, ako aj článku 5 ods. 1 a článku 6 ods. 1 prvej smernice Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. ES L 40, 1989, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92) Súdny dvor a Súd prvého stupňa ustálene konštatovali, že používanie označenia sa uskutočňuje v „obchodnom styku“, keď sa vyskytuje v kontexte obchodnej činnosti majúcej za cieľ hospodársku výhodu, a nie v súkromnej oblasti (pozri najmä rozsudok Súdneho dvora z 12. novembra 2002, Arsenal Football Club, C-206/01, Zb. s. I-10273, bod 40),

— analogické uplatnenie ustanovení článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 na označenia, ktorých sa týka článok 8 ods. 4, by znamenalo, že by sa na ne vzťahovali podmienky špecificky súvisiace s ochrannými známkami a rozsahom ich ochrany. Toto ustanovenie obsahuje okrem iného dodatočnú požiadavku, ktorá nie je uvedená v článku 8 ods. 1 písm. b) toho istého nariadenia, týkajúcu sa dôkazu, že označenie poskytuje právo podľa právnych predpisov daného členského štátu zakázať používanie neskoršej ochrannej známky,

— toto analogické uplatnenie uvedeného článku 43 ods. 2 a 3 viedlo odvolací senát k tomu, aby analyzoval iba používanie predmetného označenia vo Francúzsku, v Taliansku, Rakúsku a Portugalsku, a to oddelene, čiže na každom z území, na ktoré sa podľa podniku Budvar vzťahuje ochrana označenia „bud“, a následne aby nezohľadnil dôkazy predložené podnikom Budvar týkajúce sa používania predmetných označení v Beneluxe, Španielsku a Spojenom kráľovstve. Podľa Súdu prvého stupňa tak tým, že zo znenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94

nevyplýva, že predmetné označenia sa musia používať na území, na ktorom platia právne predpisy uplatňované na podporu ochrany uvedeného označenia, môžu byť tieto označenia predmetom ochrany na špecifickom území, hoci sa na uvedenom špecifickom území nepoužívali.

54 Vzhľadom na tieto skutočnosti Súd prvého stupňa nakoniec v bode 168 napadnutého rozsudku rozhodol, že odvolací senát sa dopustil zjavne nesprávneho právneho posúdenia, keď sa rozhodol analogicky použiť ustanovenia práva Únie týkajúce sa „riadneho" používania skoršej ochrannej známky. Podľa Súdu prvého stupňa mal odvolací senát overiť, či dôkazy predložené zo strany podniku Budvar v priebehu správneho konania svedčia o používaní predmetných označení v kontexte obchodnej činnosti, ktorej cieľom je hospodárska výhoda, a nie v súkromnej oblasti, a to bez ohľadu na územie, na ktorom k tomuto používaniu dochádza.

55 V tom istom bode 168 však Súd prvého stupňa doplnil, že metodologické pochybenie, ktorého sa dopustil odvolací senát, by mohlo odôvodniť zrušenie sporných rozhodnutí iba vtedy, ak by Budvar preukázal, že predmetné označenia sa používali v obchodnom styku.

56 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bode 169 napadnutého rozsudku zdôraznil, že z článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nevyplýva, že namietateľ musí preukázať, že predmetné označenie sa používalo pred podaním prihlášky ochrannej známky Spoločenstva, ale že sa môže maximálne požadovať, podobne ako sa požaduje v prípade skorších ochranných známok, a to na zabránenie používaniu skoršieho práva, ku ktorému došlo iba v dôsledku námietkového konania, aby sa predmetné označenie používalo pred uverejnením prihlášky ochrannej známky vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva*.

57 V bodoch 170 až 172 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa preskúmal dokumenty predložené podnikom Budvar a po tom, ako konštatoval, že sa týkajú používania označenia pred uverejnením prihlášky dotknutej ochrannej známky, z toho v bode 173 uvedeného rozsudku vyvodil, že tieto dokumenty môžu s výhradou ich dôkaznej hodnoty preukázať, že predmetné označenie je „používané“ v obchodnom styku.

58 Vo veci samej Súd prvého stupňa v bode 175 napadnutého rozsudku rozhodol, že označenie, ktorého účelom je uvedenie zemepisného pôvodu výrobkov, sa môže podobne ako ochranná známka používať v obchodnom styku bez toho, aby to znamenalo, že predmetné označenie sa používa „ako ochranná známka“, a teda stráca svoju prvotnú funkciu.

59 Okrem toho Súd prvého stupňa v bode 176 napadnutého rozsudku uviedol, že dôkaznú hodnotu dokumentov týkajúcich sa bezplatných dodávok nie je možné spochybniť, keďže mohlo dôjsť k týmto dodávkam v kontexte obchodnej činnosti, ktorej cieľom je hospodárska výhoda, a to získanie nových odbytísk.

60 Následne Súd prvého stupňa v bode 178 napadnutého rozsudku prijal výhradu podniku Budvar založenú na podmienke týkajúcej sa používania dotknutého označenia v obchodnom styku, ako je stanovená v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

61 Čo sa týka po druhé podmienky založenej na dosahu dotknutého označenia, Súd prvého stupňa v bode 179 napadnutého rozsudku pripomenul, že odvolací senát dospel k záveru, že dôkaz o používaní tohto označenia vo Francúzsku je nepostačujúci na preukázanie existencie práva, ktorý má väčší ako iba miestny dosah.

62 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bodoch 180 a 181 napadnutého rozsudku rozhodol, že odvolací senát sa tiež dopustil zjavne nesprávneho právneho posúdenia, keďže uvedená podmienka sa týka dosahu dotknutého označenia, čiže zemepisného rozsahu jeho ochrany, a nie dosahu jeho používania. V tomto bode Súd prvého stupňa uviedol, že dotknuté skoršie práva majú väčší ako iba miestny dosah, keďže ich ochrana podľa Lisabonskej dohody a dotknutých dvojstranných zmlúv prekračuje hranice území ich pôvodu.

63 Súd prvého stupňa z toho v bode 182 napadnutého rozsudku vyvodil, že prvá výhrada druhej časti jediného žalobného dôvodu je dôvodná.

64 Pokiaľ ide o druhú výhradu druhej časti jediného žalobného dôvodu týkajúcu sa otázky, či Budvar preukázal, že dotknuté označenia mu zabezpečujú právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky v zmysle článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 40/94, Súd prvého stupňa v bode 185 napadnutého rozsudku rozhodol, že vzhľadom na článok 74 toho istého nariadenia dôkazné bremeno znáša namietateľ.

65 Čo sa týka vnútroštátnych práv, ktorých sa dovoláva Budvar na podporu svojej námietky, a ktorými sa snaží preukázať existenciu práva zakázať používanie výrazu „BUD“ ako ochrannej známky vo Francúzsku alebo v Rakúsku, Súd prvého stupňa v bode 192 napadnutého rozsudku po prvé rozhodol, že odvolací senát nemohol svoj záver, že Budvar nepreukázal, že mu predmetné označenie poskytuje právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky, založiť iba na niektorých súdnych rozhodnutiach vydaných v týchto členských štátoch, keďže žiadne z týchto rozhodnutí nenadobudlo účinky *res iudicata*.

66 Súd prvého stupňa v tomto bode 192 dodal, že na overenie, či bol tento dôkaz predložený, mal odvolací senát takisto zohľadniť ustanovenia vnútroštátneho práva

uplatnené zo strany podniku Budvar, vrátane Lisabonskej dohody a dvojstranného dohovoru, a najmä, pokiaľ ide o Francúzsko, niekoľko ustanovení vidieckeho zákonníka, spotrebiteľského zákonníka a zákonníka o duševnom vlastníctve, a pokiaľ ide o Rakúsko, právne predpisy, ktoré boli uvedené v žalobách podaných podnikom Budvar podľa uvedeného vnútroštátneho práva, čiže článok 9 dvojstranného dohovoru a ustanovenia rakúskej právnej úpravy týkajúce sa ochranných známok a nekalej hospodárskej súťaže.

67 Po druhé v súvislosti s Rakúskom Súd prvého stupňa v bode 193 napadnutého rozsudku pripomenul, že odvolací senát uviedol, že podľa rozsudku Oberlandesgerichtu Wien (Rakúsko) z 21. apríla 2005 výraz „bud“ nie je názvom miesta a spotrebitelia v Českej republike ho nechápu ako označenie piva z Českých Budějovíc a že podľa uvedeného senátu tento rozsudok vychádza zo skutkových zistení, ktorých prieskum zo strany súdu rozhodujúceho na poslednom stupni je málo pravdepodobný.

68 Súd prvého stupňa tak v tomto bode 193 konštatoval, že z písomností predložených v rámci pojednávania vyplýva, že uvedený rozsudok Oberlandesgerichtu Wien bol zrušený práve zo strany Oberster Gerichtshofu (Rakúsko) v rozsudku vyhlásenom 29. novembra 2005, čiže pred prijatím sporných rozhodnutí, a to z dôvodu, že iba konštatoval, že označenie „BUD“ nie je v Českej republike spájané s nijakou špecifickou oblasťou alebo miestom, hoci sa malo overiť, či českí spotrebitelia vykladajú toto označenie, vzťahujúce sa na pivo, ako označenie miesta alebo oblasti.

69 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v uvedenom bode 193 rozhodol, že vzhľadom na to, že vo svojej replike pred odvolacím senátom Budvar predložil kópiu svojho opravného prostriedku na Oberster Gerichtshof, mohol sa tento senát oboznámiť u účastníkov konania alebo akýmkoľvek iným spôsobom s výsledkom konania, ktoré bolo začaté pred týmto vnútroštátnym súdom.

70 V tomto bode Súd prvého stupňa v bode 193 napadnutého rozsudku pripomenul, že ÚHVT sa musí *ex offo* a prostriedkami, ktoré považuje za užitočné na tento účel, oboznámiť s vnútroštátnymi právnymi predpismi daného členského štátu, ak sú takéto informácie potrebné na posúdenie podmienok použitia dôvodu daného zamietnutia zápisu a najmä vecnej správnosti predkladaných skutkových okolností alebo dôkaznej sily predložených dokumentov. Podľa Súdu prvého stupňa obmedzenie skutkového základu preskúmania vykonávaného ÚHVT totiž nevylučuje, že ÚHVT zohľadní okrem skutočností výslovne uvedených účastníkmi námietkového konania aj všeobecne známe skutočnosti, čiže skutočnosti, ktoré môže poznať každý alebo s ktorými je možné sa oboznámiť prostredníctvom všeobecne prístupných zdrojov.

71 Po tretie v súvislosti s Francúzskom Súd prvého stupňa v bode 195 napadnutého rozsudku rozhodol, že v rozpore s tým, ako rozhodol odvolací senát, zo znenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nevyplýva, že namietateľ musí preukázať, že už mohol skutočne zakázať používanie neskoršej ochrannej známky, čo Budvar nemohol, ale namietateľ musí iba preukázať, že disponuje takým právom.

72 Súd prvého stupňa v bode 196 napadnutého rozsudku doplnil, že na rozdiel od toho, čo uvádza odvolací senát, rozsudok Tribunal de grande instance de Strasbourg z 30. júna 2004 nevyhlásil označenie pôvodu „bud“ zapísané na základe Lisabonskej dohody za neplatné, keďže z rozsudku jasne vyplýva, že v súlade s relevantnými ustanoveniami Lisabonskej dohody boli za neplatné vyhlásené iba „účinky“ označenia pôvodu „bud“ na francúzskom území. Súd prvého stupňa tiež pripomenul, že proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie a že toto odvolanie má odkladný účinok.

73 Súd prvého stupňa v bode 199 napadnutého rozsudku rozhodol, že odvolací senát pochybil, keď nezohľadnil všetky skutkové a právne okolnosti relevantné na určenie, či na základe článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 40/94 právne predpisy dotknutého členského štátu poskytujú podniku Budvar právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

74 Súd prvého stupňa v bode 201 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že druhá časť jediného žalobného dôvodu sa má považovať za dôvodnú, a teda vyhovel jedinému žalobnému dôvodu a žalobe v plnom rozsahu.

75 Následne Súd prvého stupňa v bode 202 napadnutého rozsudku sporné rozhodnutia zrušil.

Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania

76 Vo svojom odvolaní Anheuser-Busch navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok s výnimkou bodu 1 jeho výroku,

— s konečnou platnosťou vo veci rozhodol tak, že žalobu podanú v prvostupňovom konaní zamietne, alebo subsidiárne vec vrátil Všeobecnému súdu, a

— zaviazal Budvar na náhradu trov konania.

77 Budvar navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie a

— zaviazal Anheuser-Busch na náhradu trov konania.

78 ÚHVT navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok a

— zaviazal Budvar na náhradu trov konania.

O odvolaní

79 Na podporu svojho odvolania Anheuser-Busch uvádza dva odvolacie dôvody. Prvý odvolací dôvod, ktorý sa skladá z troch častí, je založený na porušení článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94. Druhý odvolací dôvod je založený na porušení ustanovenia článku 8 ods. 4 v spojení s článkom 74 ods. 1 tohto nariadenia.

80 ÚHVT odvolanie podporuje a predložilo dva odvolacie dôvody založené na porušení článku 8 ods. 4 a článku 74 ods. 1 uvedeného nariadenia.

O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94

O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu

— Argumentácia účastníkov konania

81 V prvej časti svojho prvého odvolacieho dôvodu Anheuser Busch tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď uviedol, že odvolací senát nie je príslušný určiť, či Budvar preukázal platnosť skorších práv, na ktoré sa odvolával podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, aj keď mohla byť vážne spochybnená.

82 V rámci námietkového konania založenom na „právach" v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 má ÚHVT určiť, či tieto práva skutočne existovali, či sú uplatniteľné a či sa na ne možno odvolávať v prípade prihlášky dotknutej ochrannej známky, čo odvolací senát aj oprávnene urobil.

83 Dôkazné bremeno, že tieto podmienky sú splnené, bolo na strane namietateľa, ako to potvrdzuje článok 43 ods. 5 a článok 45 nariadenia č. 40/94.

84 V prejednávanej veci sa odvolací senát odvolal na viaceré súdne rozhodnutia, právoplatné v Talianskej republike a Portugalskej republike, a zatiaľ neprávoplatné vo Francúzskej republike a v Rakúskej republike, z ktorých vyplýva, pokiaľ ide o prvé dva vyššie uvedené členské štáty, že dotknuté označenie bolo zrušené, a pokiaľ ide o druhé dva členské štáty, že dotknuté skoršie právo nebolo uplatniteľné.

85 Pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v týchto dvoch posledných vymenovaných členských štátoch, Anheuser-Busch predložil viacero dôkazov preukazujúcich, že dotknuté označenie sa nemohlo považovať za označenie pôvodu, dokonca za zemepisné označenie, a vyvracal tak domnienku existencie takéhoto skoršieho práva, ktoré vyplýva z jeho zápisu. Bolo teda na strane podniku Budvar preukázať existenciu vnútroštátnych práv, na ktoré sa odvolával. Odvolací senát tak po preskúmaní dôkazov predložených podnikom Budvar uviedol, že Budvar takýto dôkaz nepredložil.

86 Anheuser-Busch nakoniec Súdu prvého stupňa vytýka, že svoje rozhodnutie založil na analógii medzi článkom 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 a článkom 8 ods. 1 tohto nariadenia, ktorý sa týka námietky založenej na skoršej ochrannej známke a v rámci ktorého z ustálenej judikatúry Súdu prvého stupňa vyplýva, že ÚHVT neoveruje platnosť skoršej ochrannej známky.

87 Takáto analógia však nie je dôvodná. Dotknuté dve ustanovenia sa totiž týkajú nezávislých a rozdielnych dôvodov zamietnutia. Národná ochranná známka predstavuje dôvod zamietnutia na základe svojho samotného zápisu, keďže právne predpisy členských štátov o ochrannej známke sú harmonizované smernicou 89/104. Naopak o takýto prípad nejde pri „právach“ uvedených v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, keďže tieto práva nie sú predmetom žiadnej harmonizácie.

88 Budvar pripomína, že nariadenie č. 40/94 nedáva ÚHVT ako orgánu Európskej únie právomoc zapísať alebo vyhlásiť za neplatné národné ochranné známky. Tak ako to uvádza aj jedenáste odôvodnenie uvedeného nariadenia, právomoci ÚHVT musia byť výslovne uvedené v sekundárnom práve a to pod podmienkou, že to umožňuje Zmluva ES.

89 Súd prvého stupňa teda správne zamietol priznať ÚHVT právomoc rozhodnúť o platnosti národnej ochrannej známky predloženej v rámci námietky. Táto zásada, takisto uvedená v piatom odôvodnení nariadenia č. 40/94, je priamo uplatniteľná na práva, na ktoré sa odvoláva namietateľ podľa článku 8 ods. 4 tohto nariadenia.

— Posúdenie Súdnym dvorom

90 Anheuser-Busch v podstate tvrdí, že Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že odvolací senát porušil článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 v rozsahu, v akom sa tento senát domnieval, že údaj o zemepisnom pôvode „Bud“, ako je chránený na základe Lisabonskej dohody a dotknutých dvojstranných zmlúv, nemôže byť považovaný za označenie pôvodu, dokonca za nepriamy údaj o zemepisnom pôvode, a že na základe uvedeného ustanovenia nemožno prijať námietku založenú na týchto skorších právach predkladaných ako označenie pôvodu, ktoré však takýmto označením nie sú.

91 V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bodoch 87 a 98 napadnutého rozsudku konštatoval, že v čase prijatia sporných rozhodnutí vo Francúzsku a v Rakúsku prebiehajúce súdne konania týkajúce sa platnosti označenia pôvodu „bud“, ako je chránené vo Francúzsku Lisabonskou dohodou, a označenia „bud“, ako je chránené v Rakúsku

dotknutými dvojstrannými zmluvami, neviedli k prijatiu konečného rozhodnutia, proti ktorému nemožno podať opravný prostriedok.

92 Súd prvého stupňa tak po tom, ako konštatoval, že účinky uvádzaných skorších práv nie sú s konečnou platnosťou v týchto dvoch členských štátoch neplatné a že tieto práva sú v čase prijímania sporných rozhodnutí v platnosti, v bodoch 90 a 98 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že odvolací senát mal zohľadniť uvádzané skoršie práva bez toho, aby mohol spochybniť samotnú kvalifikáciu uvedeného práva.

93 Pri prijímaní tohto rozhodnutia Súd prvého stupňa nevychádzal v rozsudku z nesprávneho právneho posúdenia.

94 Aby totiž mohol namietateľ zabrániť zápisu ochrannej známky Spoločenstva na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, treba a stačí, keď sa možno v čase, keď ÚHVT overuje, či sú splnené všetky podmienky námietky, odvolať na existenciu skoršieho práva, ktoré nebolo vyhlásené za neplatné konečným súdnym rozhodnutím.

95 Za týchto podmienok pri prijímaní rozhodnutia o námietke založenej na článku 8 ods. 4 prináleží ÚHVT zobrať do úvahy súdne rozhodnutia dotknutých členských štátov týkajúcich sa platnosti alebo kvalifikácii uvádzaných skorších práv, aby sa ubezpečil, že tieto práva majú stále účinky požadované týmto ustanovením, pričom ÚHVT neprináleží nahradiť svojím posúdením posúdenie príslušných vnútroštátnych súdov, keďže mu túto právomoc nezveruje nariadenie č. 40/94.

96 V prejednávanej veci, ako to rozhodol aj Súd prvého stupňa, odvolací senát mohol pri rozhodovaní o námietkach predložených podnikom Budvar konštatovať, že predkladané skoršie práva podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 neboli konečnými súdnymi rozhodnutiami vyhlásené za neplatné.

97 Existenciu skorších práv týkajúcich sa označenia „BUD“, na ktoré sa odvolával Budvar, mohol okrem toho ľahko konštatovať odvolací senát v čase, keď rozhodoval o uvedených námietkach, keďže bola potvrdená zápisom tohto označenia podľa Lisabonskej dohody s účinkom najmä vo Francúzsku, a uvedením v zozname označení s účinkom v Rakúsku, ktorý sa nachádza v dvojstrannej dohode. Ako to uviedol aj generálny advokát v bode 58 svojich návrhov, skutočnosť, že tento zápis a toto uvedenie v zozname trvalo k tomuto dňu, stačí na to, aby bola vyhlásená platnosť dotknutých skorších práv na účely konania pred odvolacím senátom.

98 Pokiaľ ide o otázku, či takto uvádzané skoršie práva, teda práva týkajúce sa označenia pôvodu „bud“ chráneného podľa Lisabonskej dohody s účinkom vo Francúzsku a toho istého označenia chráneného podľa dotknutých dvojstranných zmlúv s účinkom v Rakúsku, predstavujú označenia, na ktoré sa možno odvolať na podporu námietky podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, s ohľadom na to, ako rozhodol Súdny dvor vo svojom rozsudku z 8. septembra 2009, Budějovický Budvar (C-478/07, Zb. s. I-7721), v ktorom konštatoval, že režim ochrany stanovený nariadením Rady (ES) č. 510/2006 z 20. marca 2006 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín (Ú. v. EÚ L 93, s. 12) má výlučný charakter, treba uviesť, že touto otázkou sa Súd prvého stupňa nezaoberal.

99 Následne treba prvú časť prvého odvolacieho dôvodu zamietnuť.

O druhej a tretej časti prvého odvolacieho dôvodu

— Argumentácia účastníkov konania

100 Vo svojej druhej časti prvého odvolacieho dôvodu Anheuser-Busch Súdu prvého stupňa po prvé vytýka, že pokiaľ ide o kvantitu a kvalitu používania označenia, rozhodol, že podmienka stanovená v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, podľa ktorej „iné označenie" v zmysle tohto ustanovenia musí byť „používané v obchodnom styku", sa má chápať v tom zmysle, že sa týka akéhokoľvek obchodného použitia, hoci obmedzeného, s výnimkou použitia v súkromnej oblasti, vrátane použitia zemepisného označenia ako ochrannej známky, a aj použitia v rámci bezplatných dodávok.

101 Anheuser-Busch tvrdí, že odvolací senát správne uviedol, že uvedenú podmienku treba v každom prípade považovať za rovnocennú s podmienkou riadneho používania obsiahnutú v článku 15 a článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94, vrátane požiadavky účinného používania ochrannej známky na trhu s výrobkami a službami, pre ktoré je chránená, ako aj jej skutočného obchodného využitia, na rozdiel od jednoduchého interného alebo symbolického použitia s cieľom zachovať práva príslušné k ochrannej známke, a toto riadne používanie sa má vykonávať pri rešpektovaní podstatnej vlastnosti ochrannej známky, ktorou je zabezpečiť konečným spotrebiteľom alebo používateľom zhodnosť pôvodu výrobkov a služieb.

102 Ak by sa táto podmienka neuplatňovala v rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 podľa autonómnej podmienky práva Únie týkajúcej sa „používania v obchodnom styku", toto nariadenie by na to, aby skoršia ochranná známka Spoločenstva mohla zablokovať prihlášku ochrannej známky podanú podľa článku 8 ods. 1 tohto nariadenia,

zavádzalo prísnejšie požiadavky používania, ako sú požiadavky stanovené pre skoršie právo týkajúce sa odseku 4 tohto článku, zatiaľ čo na rozdiel od práva ochranných známok takéto právo nie je predmetom žiadnej harmonizácie.

103 Na rozdiel od odvolacieho senátu Súd prvého stupňa nemal zohľadniť účelnosť právnej podmienky používania. Na konštatovanie porušenia podľa článku 9 ods. 1 nariadenia č. 40/94 sú tak požiadavky týkajúce sa používania menšie ako pre zachovanie ochrannej známky stanovené v článku 15 a článku 43 ods. 2 a 3 uvedeného nariadenia. Najprísnejšie požiadavky sa však musia uplatniť na vytvorenie práva, akým je právo námietky stanovené v článku 8 ods. 4 tohto nariadenia, keďže toto právo môže odôvodniť zamietnutie prihlášky ochrannej známky Spoločenstva.

104 Anheuser-Busch rovnako namieta, že Súd prvého stupňa zohľadnil dodávku malého množstva bezplatných vzoriek piva Budvar počas obdobia štyroch rokov. Z hľadiska judikatúry týkajúcej sa tejto podmienky používania toto nemožno považovať za riadne používanie (pozri rozsudok z 15. januára 2009, Silberquelle, C-495/07, Zb. s. I-137).

105 Anheuser-Busch Súdu prvého stupňa rovnako vytýka, že stanovil, že nie je podstatné vedieť, či sa na účely článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 označenie používa ako ochranná známka alebo ako označenie pôvodu, dokonca ako zemepisné označenie.

106 Rovnako ako používanie ochrannej známky musí byť v súlade s jej základnou funkciou, aby mohlo byť považované za riadne, používanie označenia pôvodu alebo zemepisného označenia predkladané ako skoršie právo na základe článku 8 ods. 4 musí byť v súlade so základnou funkciou týchto označení, čiže s funkciou zaručiť spotrebiteľom zemepisný pôvod výrobkov a osobitné vlastnosti, ktoré sú im vlastné.

107 Budvar naopak tvrdí, že pojem používanie v obchodnom styku v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 neobsahuje žiadny odkaz na riadne používanie a má sa chápať ako kvalitatívne, nie ako kvantitatívne kritérium, keďže tento pojem, stanovený aj v článkoch 9 a 12 uvedeného nariadenia a článkoch 5 a 6 smernice 89/104, určuje činnosti, pre ktoré je ochranná známka chránená, oproti činnostiam, pre ktoré chránená nie je.

108 Súd prvého stupňa teda v bode 165 napadnutého rozsudku správne zohľadnil výklad tohto pojmu používanie, ktorý bol stanovený ustálenou judikatúrou Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa, t. j. výklad, podľa ktorého k používaniu musí prísť „v kontexte obchodnej činnosti majúcej za cieľ hospodársku výhodu, a nie v súkromnej oblasti". Z dôvodov právnej istoty musí byť pojem, ktorý je uvedený v rôznych ustanoveniach, vyložený rovnako.

109 Skoršie práva, iné ako ochranné známky, na ktoré odkazuje článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 a podobnými slovami článok 4 ods. 4 písm. b) smernice 89/104, sú tak rozdielne, že nie je možné určiť minimálne vlastnosti týchto práv na to, aby sa na ne mohlo odkazovať pri namietaní neskoršej ochrannej známky. To je dôvod, pre ktorý je v týchto ustanoveniach stanovená dodatočná podmienka, vyžadujúca, aby majiteľ ochrannej nezapísanej známky alebo označenia preukázal, že môže zakázať používanie neskoršej ochrannej známky na základe práva, na ktoré sa odvoláva.

110 V súvislosti s bezplatným dodaním piva s označením „BUD" vo Francúzsku, Budvar okrem iného tvrdí, že už citovaný rozsudok Silberquelle nemožno uplatniť na prípad, akým je prejednávaná vec, keďže tento rozsudok sa týka podmienky, ktorá sa nevzťahuje na používanie označenia „v obchodnom styku", ale na „riadne používanie" v zmysle článku 10 ods. 1 a článku 12 ods. 1 smernice 89/104.

111 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého mal Súd prvého stupňa stanoviť, či Budvar preukázal používanie dotknutého označenia ako označenia pôvodu alebo zemepisného označenia a nie ako ochrannej známky, Budvar sa domnieva, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 na to, aby sa mohlo účinne dovolávať skoršieho práva, takúto podmienku nestanovuje, a požaduje z tohto dôvodu potvrdiť body 174 a 175 napadnutého rozsudku. V každom prípade otázka, či v prejednávanej veci Budvar použil toto označenie ako označenie pôvodu alebo ako ochrannú známku, predstavuje otázku v súvislosti so skutkovými okolnosťami, ktorú môže posúdiť iba Súd prvého stupňa.

112 V rámci druhej časti prvého odvolacieho dôvodu Anheuser-Busch po druhé tvrdí, že pokiaľ ide o príslušné územie vzhľadom na dôkaz o používaní dotknutého označenia v obchodnom styku, Súd prvého stupňa porušil zásadu teritoriality a nesprávne vyložil článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, keď v bode 167 napadnutého rozsudku uviedol, že na účely určenia existencie používania v obchodnom styku môžu byť zohľadnené dôkazy týkajúce sa iných území členských štátov, ako je územie, vzhľadom na ktoré bolo právo uplatňované podľa tohto ustanovenia.

113 Takáto podmienka sa môže týkať iba používania označenia na území, na ktorom je ochrana tohto označenia uplatňovaná.

114 To vyplýva najmä zo zásady teritoriality, ktorá je základnou zásadou práva duševného vlastníctva. Listiny preukazujúce používanie skoršieho označenia sa teda musia týkať dotknutých osobitných súdov, v prejednávanej veci súdov Francúzskej republiky alebo Rakúskej republiky, a musia sa skúmať oddelene pre každý z týchto súdov.

115 Ak by to tak nebolo, s neharmonizovanými právami, na ktoré sa vzťahuje článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, by sa zaobchádzalo lepšie ako s právami, ktoré sú predmetom harmonizácie, keďže je nesporné, že harmonizované práva umožňujú zabrániť zápisu ochrannej známky Spoločenstva iba vtedy, ak sú predmetom riadneho používania na území členského štátu, v ktorom sú chránené, a používanie v inom členskom štáte tak nie je možné zohľadniť.

116 V tomto bode má ÚHVT rovnaký názor, a to taký, že územie príslušné na dokázanie používania dotknutého označenia v obchodnom styku v zmysle uvedeného ustanovenia je výlučne územie, na ktorom sa ochrany dovoláva, čiže v prejednávanej veci vo Francúzsku a v Rakúsku. To vyplýva zo samotného znenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, keďže toto ustanovenie v rovnakej vete odkazuje na „označenie používané v obchodnom styku“ a „právo…, ktorým sa spravuje dané označenie“.

117 V bode 40 rozsudku Súdu prvého stupňa z 24. marca 2009, Moreira da Fonseca/ÚHVT — General Óptica (GENERAL OPTICA) (T-318/06 až T-321/06, Zb. s. II-649), bol prijatý správny prístup, a to prístup, podľa ktorého príslušné územie na preskúmanie dosahu výlučných práv je územie, na ktorom sa relevantné právne predpisy uplatňujú.

118 Budvar naopak tvrdí, že Súd prvého stupňa správne rozhodol, že v rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nie je potrebné preukázať účinné používanie skoršieho práva na území členského štátu, na ktorom má ochranu, pokiaľ práva upravené týmto ustanovením môžu byť chránené na tomto území bez toho, aby tam boli predtým použité.

119 Uvedené ustanovenie nestanovuje povinnosť preukázať riadne používanie dotknutého označenia, ani dokázať používanie dotknutého označenia na území, na ktorom je chránené.

120 V rámci druhej časti svojho prvého odvolacieho dôvodu Anheuser-Busch po tretie tvrdí, pokiaľ ide o obdobie, počas ktorého treba používanie skorších práv preukázať, že Súd prvého stupňa nesprávne vyložil článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, keď zamietol tvrdenie, že deň podania prihlášok na zápis ochrannej známky je dňom, ku ktorému treba preukázať používanie v obchodnom styku, a v bode 169 napadnutého rozsudku rozhodol, že stačí, že sa používanie preukáže pred uverejnením prihlášky vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva*.

121 Anheuser-Busch v tejto súvislosti tvrdí, že ku dňu podania prihlášky, proti ktorej sa uplatňuje námietka, musia byť splnené všetky podmienky požadované na uplatnenie skoršieho práva ako relatívneho dôvodu zamietnutia podľa článku 8 nariadenia č. 40/94, vrátane, pokiaľ ide o odsek 4 tohto článku, podmienky týkajúcej sa používania v obchodnom styku. Akýkoľvek dôkaz predložený na účely preukázania takéhoto použitia musí teda predchádzať podaniu dotknutej prihlášky alebo dňu jej prednosti.

122 Takýto výklad potvrdzuje v podobnom kontexte judikatúra, podľa ktorej dobré meno skoršej ochrannej známky, na ktorú sa odvoláva namietateľ podľa článku 8 ods. 5 nariadenia č. 40/94, musí existovať pred podaním prihlášky ochrannej známky Spoločenstva, ktorá je predmetom námietky, alebo pred dňom namietanej prednosti (pozri najmä rozsudok zo 17. apríla 2008, Ferrero Deutschland/ÚHVT, C-108/07 P, Zb. s. I-61, bod 35), aj keď toto ustanovenie odkazuje iba na skoršiu ochrannú známku, a nevyžaduje výslovne, aby aj dobré meno vzniklo skôr.

123 Táto judikatúra je založená na zásade priority, základnej zásade práv duševného vlastníctva, ktorá je všeobecne uznávaná aj v základných zmluvách v oblasti duševného vlastníctva, ktoré zakladajú prednosť výlučných skorších práv pred neskôr vzniknutými právami a ktoré stanovujú, že prihláška ochrannej známky môže byť namietaná iba na základe skorších práv.

124 Anheuser-Busch Súdu prvého stupňa vytýka, že vychádzal z nesprávneho analogického uplatnenia článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94, keď spojil časovú prednosť s dňom uverejnenia prihlášky ochrannej známky vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva*. To je okrem iného v rozpore s bodom 166 napadnutého rozsudku, v ktorom Súd prvého stupňa takúto prihlášku zamietol na základe analógie.

125 Okrem toho článok 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 zahŕňa výnimočné a osobitné pravidlo prednosti na zachovanie skoršej ochrannej známky, ktoré sa nemôže uplatniť v inom kontexte, akým je napríklad kontext článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

126 Pojem používanie označenia, „ktoré má väčší ako iba miestny dosah", je samostatnou podmienkou práva Únie, ktorá musí byť splnená spolu s ostatnými podmienkami stanovenými v článku 8 ods. 4 písm. a) a b) nariadenia č. 40/94, ako aj všeobecne so všetkými podmienkami stanovenými v uvedenom článku 8 „pred dátumom podania prihlášky ochrannej známky spoločenstva alebo pred dátumom práva prednosti uplatneného vo vzťahu k prihláške ochrannej známky spoločenstva".

127 Aj podľa ÚHVT treba prijať tvrdenie, že deň podania prihlášok na zápis ochrannej známky je dňom, ku ktorému treba preukázať používanie v obchodnom styku. Táto zásada je správne uplatnená v bode 44 už citovaného rozsudku Moreira da Fonseca/ÚHVT — General Óptica (GENERAL OPTICA).

128 Budvar naopak tvrdí, že analýzu Súdu prvého stupňa treba potvrdiť.

129 Po prvé judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa článku 8 ods. 5 nariadenia č. 40/94 nemožno uplatniť na odsek 4 tohto článku. Je to odôvodnené osobitnou povahou ochranných známok, ktoré majú dobré meno, pretože je veľmi pravdepodobné, že prihlasovateľ bude pri podávaní prihlášky neskoršej ochrannej známky dobré meno poznať. Naopak, pokiaľ ide o iné typy námietok stanovené v článku 8, pôjde až o uverejnenie prihlášky, kedy sa stane verejne známou a tým aj namietateľnou zo strany tretích osôb.

130 Po druhé napadnuteľný rozsudok nie je v tomto bode v rozpore so zásadou prednosti. Táto zásada, stanovená v bode 8 ods. 4 písm. a) nariadenia č. 40/94, stanovuje pre namietateľa podmienku navyše, a to podmienku preukázať, že právo, na ktoré sa odvoláva na podporu svojej námietky, existovalo pred podaním ochrannej známky. Takáto zásada však nestanovuje podmienku, aby namietateľ preukázal, že toto právo sa používalo v obchodnom styku pred týmto dňom.

131 V tretej časti svojho prvého odvolacieho dôvodu Anheuser-Busch tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil aj článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 tým, že v bodoch 179 až 183 napadnutého rozsudku nesprávne vyložil výraz „ktorý má väčší ako iba miestny dosah“, ktorý sa nachádza v tomto ustanovení.

132 Anheuser-Busch najmä tvrdí, že „dosah“ označenia v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 sa musí posúdiť v hľadiska jeho územia ochrany, teda územia Francúzskej republiky a Rakúskej republiky.

133 Označenie môže mať okrem iného dosah v zmysle uvedeného ustanovenia iba vtedy, ak sa používa na trhoch členských štátov podľa práva, na základe ktorého je chránené. Naopak, takýto dosah nemôže vyplývať z jednoduchej skutočnosti, že označenie je chránené podľa práva dvoch alebo viacerých členských štátov.

134 Anheuser-Busch z toho vyvodzuje, že výraz „ktorý má väčší ako iba miestny dosah" sa má vykladať tak, že predstavuje samostatnú podmienku práva Únie, ktorá nepodlieha vnútroštátnemu právu, ale musí vyplývať z používania dotknutého označenia na trhu členských štátov, na území ktorých je chránené.

135 ÚHVT tvrdí, že tým, že Súd prvého stupňa spojil v bode 180 napadnutého rozsudku „dosah" označenia so zemepisným rozsahom ochrany poskytovanej vnútroštátnym právom, na ktoré sa odvoláva, ignoroval, že podmienka stanovená v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, podľa ktorej dosah označenia musí byť väčší ako miestny, predstavuje požiadavku, ktorá spadá do práva Únie a ktorú nemožno posudzovať s ohľadom na vnútroštátne právo.

136 Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 181 napadnutého rozsudku rozhodol, že skoršie práva majú dosah, ktorý je väčší ako miestny v zmysle článku 8 ods. 4 iba preto, že ich ochrana presahuje územie pôvodu.

137 Podľa ÚHVT sa pritom kritérium „dosahu" týka určenia hranice pre všetky potenciálne označenia, iné ako ochranné známky, na ktoré sa možno odvolať pri namietaní zápisu schopnej povahy ochrannej známky Spoločenstva. Tento výraz sa môže týkať iba ekonomického významu a zemepisného rozsahu „používania v obchodnom styku".

138 V tejto súvislosti ÚHVT odkazuje na body 36 až 39 už citovaného rozsudku Moreira da Fonseca/ÚHVT — General Óptica (GENERAL OPTICA), v ktorom bol takýto výklad prijatý.

139 Budvar naopak tvrdí, že výraz „ktorý má väčší ako iba miestny dosah“ v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 odkazuje na zemepisný rozsah ochrany dotknutého označenia, t. j. územia, na ktorom sa môže namietateľ dovolávať svojho skoršieho práva, v prejednávanej veci francúzskeho a rakúskeho územia, na ktorých sú uvádzané práva chránené na základe Lisabonskej dohody a dotknutých dvojstranných zmlúv.

140 Uvedený výraz sa teda týka územia, na ktorom je označenie chránené, a nie územia, na ktorom sa používa. Opačný výklad by bol v rozpore so samotným znením článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 a pridával by okrem iného namietateľovi dodatočnú podmienku, ktorá by nebola ani v súlade s článkom 107 uvedeného nariadenia, ktoré ako kritérium uplatnenia skoršieho práva stanovuje územie, na ktorom je toto právo chránené, a nie územie, na ktorom sa používa.

— Posúdenie Súdnym dvorom

141 Svojou druhou a treťou časťou prvého odvolacieho dôvodu, ktoré treba skúmať spoločne, Anheuser-Busch vytýka Súdu prvého stupňa, že porušil článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 z dôvodu, že nesprávne vyložil podmienku, podľa ktorej skoršie právo uvádzané na podporu námietky sa musí týkať „označenia používaného v obchodnom styku, ktorý má väčší ako iba miestny dosah“.

142 Pokiaľ ide o prvý bod, ktorý sa týka otázky, či výraz „používaný v obchodnom styku“ sa má chápať ako odkaz na používanie skoršieho práva v kontexte obchodnej činnosti, ktorej cieľom je hospodárska výhoda, a nie v súkromnej oblasti, ako to rozhodol aj Súd prvého stupňa, alebo ako odkaz na riadne používanie, ako je stanovené analogicky v článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 pre skoršie ochranné známky uvedené na podporu námietky, napadnutý rozsudok neobsahuje žiadne nesprávne právne posúdenie.

143 Článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 sa netýka „riadneho“ používania označenia uplatňovaného na podporu námietky a nič v znení článku 43 ods. 2 a 3 uvedeného nariadenia nenaznačuje, že požiadavka dôkazu riadneho používania sa vzťahuje aj na takéto označenie.

144 Okrem toho, hoci je pravda, že pojem „používaný v obchodnom styku“ uvedený v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nemusí mať nevyhnutne rovnaký výklad ako výklad článku 9 ods. 1 tohto nariadenia alebo článku 5 ods. 1 a článku 6 ods. 1 smernice 89/104, keďže treba zohľadniť účel týchto jednotlivých ustanovení, nič to nemení na skutočnosti, že výklad tohto pojmu spôsobom, že označenie musí byť v podstate predmetom iba obchodného používania, napĺňa jeho bežný význam.

145 Súd prvého stupňa v bode 166 napadnutého rozsudku rovnako správne rozhodol, že hoci sa požiadavka riadneho používania stanovuje pre označenia uvedené v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 za rovnakých podmienok ako v článku 43 ods. 2 a 3 tohto nariadenia, takýto výklad by pre označenia stanovoval podmienky vlastné námietkam založeným na skorších ochranných známkach, a že na rozdiel od týchto námietok musí namietateľ v rámci uvedeného článku 8 ods. 4 preukázať, že predmetné

označenie mu poskytuje právo podľa právnych predpisov dotknutého členského štátu zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

146 Okrem toho analogické uplatnenie podmienky týkajúcej sa riadneho používania stanoveného pre skoršie ochranné známky na skoršie práva uvedené v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 by bolo v zásade v rozpore aj so samostatnou povahou tohto dôvodu týkajúceho sa zamietnutia zápisu, ktorá sa, ako to uviedol aj generálny advokát v bodoch 69 až 71 svojich návrhov, prejavuje osobitnými podmienkami a ktorá musí byť chápaná vzhľadom na veľkú rôznorodosť skorších práv, ktoré môže tento dôvod pokrývať.

147 Pokiaľ ide po druhé o otázku, či výraz „používaný v obchodnom styku“ znamená, že používanie zemepisného označenia uvedeného podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 sa musí vykonať v súlade s podstatnou funkciou tohto označenia, teda zaručiť spotrebiteľom zemepisný pôvod výrobkov a osobitné vlastnosti, ktoré sú im vlastné, zatiaľ čo v prejednávanej veci bolo uvádzané označenie použité ako ochranná známka, Súd prvého stupňa ani teraz v rozsudku nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia.

148 Súd prvého stupňa v bode 175 napadnutého rozsudku rozhodol, že na uplatnenie článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 stačí určiť, že označenie uvedené na podporu námietky sa používa v obchodnom styku a že skutočnosť, že toto označenie je zhodné s ochrannou známkou, ešte neznamená, že sa nepoužíva v obchodnom styku.

149 Čo sa týka úlohy používania označenia, označenie sa má používať ako rozlišovací prvok v tom zmysle, že musí slúžiť na identifikáciu hospodárskej činnosti vykonávanej jej majiteľom, čo nie je v prejednávanej veci spochybnené.

150 Súd prvého stupňa najmä v bode 175 doplnil, že mu nebol jasne upresnený dôvod, pre ktorý bolo označenie BUD používané „ako ochranná známka“, a že žiadna skutočnosť nenasvedčuje, že označenie umiestnené na predmetných výrobkoch odkazuje skôr na obchodný pôvod než na zemepisný pôvod výrobku.

151 Z toho vyplýva, že výhradu možno iba zamietnuť, keďže Súd prvého stupňa v tejto súvislosti v rozsudku nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia a Súdnemu dvoru okrem toho v odvolacom konaní neprináleží preskúmavať posúdenie skutkových okolností, ku ktorým sa vyjadril Súd prvého stupňa, keďže žiadne skreslenie skutkových okolností Anheuser-Busch nevytýkal.

152 Po tretie, v rozpore s tým, čo tvrdí Anheuser-Busch, Súd prvého stupňa mohol v bode 176 napadnutého rozsudku oprávnene uviesť, že bezplatné dodávky mohli byť zohľadnené pri overovaní podmienky používania uvádzaného skoršieho práva v obchodnom styku, keďže mohli byť uskutočnené v rámci obchodnej činnosti, ktorej cieľom je hospodárska výhoda, a to získanie nových odbytísk.

153 Pred analýzou ostatných výhrad, predložených podnikom Anheuser-Busch v rámci druhej časti jeho prvého odvolacieho dôvodu a ÚHVT v rámci jeho prvého odvolacieho dôvodu, týkajúcich sa dĺžky a príslušného územia na posúdenie podmienky o používaní v obchodnom styku, treba najprv analyzovať tretiu časť prvého odvolacieho dôvodu podniku Anheuser-Busch a prvý odvolací dôvod ÚHVT v rozsahu, v akom sa týka požiadavky, podľa ktorej označenie má mať väčší ako iba miestny dosah, čo je ďalšia podmienka stanovená v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

154 Súd prvého stupňa v bode 180 napadnutého rozsudku rozhodol jednak, že zo samotného znenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 vyplýva, že toto ustanovenie sa týka dosahu predmetného označenia, a nie dosahu jeho používania a jednak, že dosah predmetného označenia pokrýva zemepisný rozsah jeho ochrany, ktorá má byť väčšia ako iba miestna.

155 Tento bod napadnutého rozsudku obsahuje nesprávne právne posúdenie.

156 Označenie, ktorého zemepisný rozsah ochrany je iba miestny, musí byť posúdené ako označenie, ktoré má iba miestny dosah. Neznamená to však, že podmienka stanovená v uvedenom článku 8 ods. 4 je splnená v každom prípade iba na základe skutočnosti, že ochrana dotknutého označenia sa týka územia, ktoré nemožno považovať iba za miestne, v prejednávanej veci preto, lebo územie ochrany je väčšie, ako je územie pôvodu.

157 Spoločným predmetom dvoch podmienok stanovených v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 je totiž obmedziť konflikt medzi označeniami a zabrániť, aby skoršie právo, ktoré nie je dostatočne príznačné, čiže vplyvné a významné v obchodnom styku, mohlo byť prekážkou zápisu novej ochrannej známky Spoločenstva. Táto možnosť namietať má byť rezervovaná označeniam, ktoré sa skutočne nachádzajú na svojich príslušných trhoch.

158 Dosah označenia nemôže teda závisieť od samotného zemepisného rozsahu jeho ochrany, pretože ak by to tak bolo, označenie, ktorého rozsah ochrany je väčší ako iba miestny, by mohlo iba na tomto základe byť prekážkou zápisu ochrannej známky Spoločenstva, a to aj v prípade, že sa v obchodnom styku používa iba okrajovo.

159 Z toho vyplýva, že aby označenie uvádzané na podporu námietky mohlo byť prekážkou zápisu nového označenia, musí byť skutočne používané dostatočne významným spôsobom v obchodnom styku a mať zemepisný rozsah, ktorý je väčší ako iba miestny, čo zahŕňa, pokiaľ územie ochrany tohto označenia možno považovať za väčšie ako miestne, že toto používanie nastalo na významnej časti tohto územia.

160 Na účely určenia, či ide o tento prípad, treba zohľadniť obdobie a intenzitu používania tohto označenia, čo je rozlišovací prvok pre jeho adresátov, ktorými sú tak kupujúci a spotrebitelia, ako aj dodávatelia a konkurenti. V tejto súvislosti je najmä relevantné používanie označenia v reklame a obchodnej korešpondencii.

161 Keďže, ako to bolo uvedené aj v bode 159 tohto rozsudku, treba preskúmať používanie dotknutého označenia v obchodnom styku na väčšom ako miestnom území, na ktorom má ochranu, Súd prvého stupňa rovnako vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, ako to tvrdí aj Anheuser-Busch vo svojej druhej časti prvého odvolacieho dôvodu, a ÚHVT vo svojom prvom odvolacom dôvode, keď v bode 167 napadnutého rozsudku rozhodol, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nevyžaduje, aby dotknuté označenie bolo predmetom používania na území, na ktorom je chránené, a že používanie na inom území ako na území, na ktorom je chránené, stačí, a to aj pri neexistencii akéhokoľvek používania na chránenom území.

162 Iba na území, na ktorom je označenie chránené, či už na jeho celku alebo jeho časti, totiž dáva relevantné právo označeniu výlučné práva, ktoré môžu byť v konflikte s ochrannou známkou Spoločenstva.

163 Posúdenie podmienky týkajúcej sa používania v obchodnom styku sa musí okrem toho vykonať samostatným spôsobom pre každé územie, na ktorom je právo uvádzané na podporu námietky chránené. Dosah označenia nemožno preto v prejednávanej veci vyvodiť z kumulatívneho posúdenia používania označenia na dvoch relevantných územiach, čiže rakúskom území, pokiaľ ide o ochranu na základe dotknutých dvojstranných zmlúv, a francúzskom území, pokiaľ ide o ochranu na základe Lisabonskej dohody.

164 Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia aj v bode 169 napadnutého rozsudku, ako to tvrdia Anheuser-Busch a ÚHVT, keď rozhodol, že používanie dotknutého označenia v obchodnom styku musí byť preukázané iba pred uverejnením prihlášky ochrannej známky, a nie najneskôr ku dňu podania tejto prihlášky.

165 V tejto súvislosti napadnutý rozsudok obsahuje prinajmenšom nesúlad, keďže v uvedenom bode 169 Súd prvého stupňa odkazuje analogicky na to, čo sa požaduje pre skoršie ochranné známky uvádzané na podporu námietky, zatiaľ čo v bode 166 rovnakého rozsudku zamietol, a to správne, ako to bolo uvedené aj v bode 142 tohto rozsudku, uplatnenie na základe analógie s uvádzanými skoršími právami podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 podmienky riadneho používania vyžadovanej od skorších ochranných známok.

166 Okrem toho treba na podmienku používania označenia uvádzaného na podporu námietky v obchodnom styku uplatniť, ako to uviedol aj generálny advokát v bode 120 svojich návrhov, rovnaké kritérium času, aké je výslovne stanovené v článku 8 ods. 4 písm. a) nariadenia č. 40/94 pre nadobudnutie práva k takémuto označeniu, t. j. kritérium dátumu podania prihlášky ochrannej známky Spoločenstva.

167 S ohľadom najmä na dosť dlhý čas, ktorý môže uplynúť medzi podaním prihlášky na zápis a jej uverejnením, je totiž uplatnenie rovnakého kritéria najlepšie na zabezpečenie, že uvádzané používanie dotknutého označenia je skutočným používaním a nie praxou, ktorá má za cieľ iba zabrániť zápisu novej ochrannej známky.

168 Okrem toho všeobecne nie je používanie dotknutého označenia využívaného výlučne alebo väčšinou počas obdobia medzi podaním prihlášky na zápis ochrannej známky Spoločenstva a uverejnením tejto prihlášky dostatočné na preukázanie, že dotknuté označenie je používané v obchodnom styku, ktorý preukazuje, že má dostatočný význam.

169 Z predchádzajúceho vyplýva, že hoci výhrady uvedené zo strany podniku Anheuser-Busch týkajúce sa pojmov riadneho používania, používania v obchodnom styku a bezplatných dodávok musia byť zamietnuté, druhá a tretia časť prvého dôvodu uvedeného zo strany podniku Anheuser-Busch, ako aj prvý odvolací dôvod ÚHVT sú dôvodné, keďže v rozsudku sa vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia pri posúdení podmienok stanovených v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94. Súd prvého stupňa totiž najprv nesprávne uviedol, že dosah uvedeného označenia, ktorý musí byť väčší ako miestny, sa má posudzovať výlučne vzhľadom na rozsah územia ochrany dotknutého označenia bez ohľadu na jeho používanie na tomto území, potom, že príslušné územie na posúdenie používania tohto označenia nie je nevyhnutne územie jeho ochrany, a nakoniec, že k používaniu tohto označenia nemusí nevyhnutne prísť pred podaním prihlášky na zápis ochrannej známky Spoločenstva.

O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení ustanovení článku 8 ods. 4 spolu s článkom 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94

— Argumentácia účastníkov konania

170 Svojím druhým dôvodom Anheuser-Busch Súdu prvého stupňa vytýka, že porušil ustanovenia článku 8 ods. 4 spolu s článkom 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94, keď v bode 199 napadnutého rozsudku rozhodol, že odvolací senát pochybil, keď nezohľadnil všetky skutkové a právne okolnosti relevantné na určenie, či na základe uvedeného článku 8 ods. 4 právne predpisy dotknutého členského štátu poskytujú podniku Budvar právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

171 Anheuser-Busch Súdu prvého stupňa vytýka, že porušil článok 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94, keď v bode 193 napadnutého rozsudku uviedol, že odvolací senát mal povinnosť sa *ex offo* oboznámiť spôsobom, ktorý na to považuje za užitočný, s vnútroštátnym právom, vrátane judikatúry súdov dotknutého členského štátu, keďže toto právo možno považovať za všeobecne známe, a že okrem dôkazov predložených na tento účel účastníkmi konania sa mal u nich alebo iným spôsobom oboznámiť s výsledkom konaní prebiehajúcich na uvedených súdoch.

172 Týmto rozhodnutím mal Súd prvého stupňa porušiť zásadu rovnosti strán v námietkovom konaní v rozsahu, v akom stanovisko, ktoré prijal, uvádza, že osoba, ktorá podala prihlášku na zápis ochrannej známky Spoločenstva musí, vzhľadom na jednoduché tvrdenie namietateľa odvolávajúceho sa na vnútroštátne právo podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, urobiť prieskum vo vnútroštátnom práve a v judikatúre.

173 Napadnutý rozsudok je v tomto bode najmä v rozpore so zásadou stanovenou v článku 74 nariadenia č. 40/94, podľa ktorej dôkazné bremeno v rámci námietky založenej podľa článku 8 ods. 4 tohto nariadenia znáša namietateľ, pričom ide najmä o povinnosť preukázať, že dotknuté označenie tomuto namietateľovi dáva právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

174 Z uvedeného článku 74 ods. 1 vyplýva, že v námietkovom konaní sa preskúmanie ÚHVT obmedzuje na skutočnosti uvedené účastníkmi konania a že ÚHVT nie je povinný tieto skutočnosti vyhľadávať *ex offo*.

175 Vnútroštátne právo, vrátane judikatúry súdov dotknutého členského štátu, v prejednávanej veci právo týkajúce sa otázky, či zemepisné označenie môže byť súdne chránené, tak predstavuje skutkové okolnosti, ktoré sa nedajú považovať za všeobecne známe, s ohľadom na ktoré by bol ÚHVT povinný viesť vyšetrovanie *ex offo*.

176 Anheuser-Busch tvrdí, že Súd prvého stupňa v bode 195 napadnutého rozsudku pri posudzovaní, či namietateľ dostatočne preukázal, že uvádzané označenie dáva právo jeho majiteľovi zakázať používanie neskoršej ochrannej známky, t. j. preukázanie abstraktnej existencie vnútroštátnych ustanovení, ktoré môžu byť základom práva umožňujúceho zabrániť používaniu neskoršieho označenia, vychádzal z nesprávneho kritéria.

177 V situácii, akou je situácia v prejednávanej veci, mal odvolací senát podľa podniku Anheuser-Busch právomoc na základe mnohých ním predložených dôkazov poukazujúcich na to, že dotknuté označenie nie je schopné súdnej ochrany ani vo Francúzsku, ani v Rakúsku, rozhodnúť, že v rozpore so zásadou, podľa ktorej dôkazné bremeno spočíva na namietateľovi, Budvar nepredložil dôkaz, že má právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky. Takéto rozhodnutie okrem iného nespôsobilo

namietateľovi ujmu s konečnou platnosťou, keďže namietateľ môže napadnúť ochrannú známku po jej zápise prostredníctvom konania o výmaze.

178 ÚHVT svojím druhým odvolacím dôvodom vytýka Súdu prvého stupňa, že porušil článok 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94. Podľa jeho názoru bod 193 napadnutého rozsudku v tejto súvislosti vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia.

179 ÚHVT tvrdí, že Súd prvého stupňa vo svojej judikatúre predchádzajúcej napadnutý rozsudok rozhodol, že rozhodnutia vnútroštátnych súdov nepredstavujú „všeobecne známe skutočnosti“, ktoré má ÚHVT skúmať *ex offo*.

180 ÚHVT uvádza, že v osobitnom kontexte článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 vnútroštátne súdne rozhodnutia predstavujú skutočnosti, ktoré môžu dokázať „rozsah ochrany tohto práva“ v zmysle pravidla 19 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 2868/95, dôkaz, ktorý musí byť podľa tohto istého pravidla predložený namietateľom.

181 Ak teda, ako to urobil Anheuser-Busch, prihlasovateľ ochrannej známky Spoločenstva predloží vnútroštátne súdne rozhodnutia uvádzajúce, že námietka neskoršej ochrannej známky na základe práv dovolávajúcich sa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nebola prijatá, prináleží namietateľovi predložiť prinajmenšom opačný dôkaz o tom, že tieto rozhodnutia boli zrušené, aby preukázal skutočný rozsah ochrany práv, na ktoré sa odvoláva.

182 ÚHVT tvrdí, že v takej situácii Súd prvého stupňa nemôže vyžadovať, aby *ex offo* skúmal túto skutočnosť, ako to urobil v bode 193 napadnutého rozsudku, bez toho, aby porušil rovnováhu procesných práv a povinností účastníkov konania, ako je stanovená v článku 76 ods. 1 nariadenia č. 40/94.

183 Budvar tvrdí, že Súd prvého stupňa neporušil článok 8 ods. 4 písm. b) a článok 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94, keď uložil ÚHVT povinnosť oboznámiť sa *ex offo* s vnútroštátnym právom dotknutého členského štátu.

184 Takáto povinnosť je primeraná a je okrem toho v súlade s článkom 76 ods. 1 nariadenia č. 40/94, ktorý ukladá ÚHVT možnosť prijať určitý spôsob poskytovania alebo získavania dôkazov.

185 Budvar rovnako tvrdí, že analýza, ktorú urobil Anheuser-Busch v rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu, sa v skutočnosti týka jeho prvého odvolacieho dôvodu, podľa ktorého je ÚHVT príslušný posúdiť platnosť skorších práv uvádzaných na podporu námietky. Budvar uvádza, že druhý odvolací dôvod sa má zamietnuť na základe tých istých dôvodov, ako sú tie, ktoré uviedol ako odpoveď na prvý odvolací dôvod.

— Posúdenie Súdnym dvorom

186 Anheuser-Busch a ÚHVT svojím druhých odvolacím dôvodom, ktorý sa týka bodov 184 až 199 napadnutého rozsudku, tvrdia, že Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, že odvolací senát pochybil, keď nezohľadnil všetky skutkové a právne okolnosti relevantné pri určovaní, či podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 právo dotknutého členského štátu oprávňovalo Budvar zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

187 Tento dôvod smeruje najmä proti bodu 193 napadnutého rozsudku, v ktorom mal Súd prvého stupňa nesprávne rozhodnúť, že v prejednávanej veci bol odvolací senát povinný oboznámiť sa *ex offo* s výsledkom súdneho konania, ktoré začal Budvar na Oberster Gerichtshofe, najvyššom súde v Rakúsku, proti rozsudku, z ktorého vyplýva, že Budvar nemá právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky na základe označenia „Bud“, ako je chránené podľa dotknutých dvojstranných zmlúv.

188 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 8 ods. 4 písm. b) uvedeného nariadenia stanovuje podmienku, podľa ktorej na základe práva členského štátu, ktoré sa uplatňuje na označenie uplatnené na základe tohto nariadenia, toto označenie prepožičiava jeho majiteľovi právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

189 Okrem toho v súlade s článkom 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94 bremeno dokazovania, že táto podmienka je splnená, je na strane namietateľa v konaní pred ÚHVT.

190 V tomto kontexte, a pokiaľ ide o skoršie práva uvádzané v prejednávanej veci, Súd prvého stupňa v bode 187 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že treba brať do úvahy najmä vnútroštátnu právnu úpravu uvedenú na podporu námietky a súdne rozhodnutia prijaté v dotknutom členskom štáte, a že na základe toho je namietateľ povinný preukázať, že predmetné označenie patrí do pôsobnosti práva uvádzaného členského štátu a umožňuje zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

191 Z toho vyplýva, že v rozpore s tým, čo tvrdí Anheuser-Busch v rámci svojho druhého odvolacieho dôvodu, Súd prvého stupňa v bode 195 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že namietateľ musí iba preukázať, že má právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky, a nemožno od neho požadovať, aby preukázal, že toto právo vykonával v tom zmysle, že namietateľ mohol naozaj získať zákaz takéhoto používania.

192 V tomto bode nie je druhý odvolací dôvod podniku Anheuser-Busch na podporu jeho odvolania dôvodný.

193 Z toho rovnako vyplýva, že Súd prvého stupňa v bode 195 napadnutého rozsudku pokiaľ ide o ochranu označenia pôvodu „bud" zapísaného podľa Lisabonskej dohody vo Francúzsku, správne rozhodol, že odvolací senát sa nemohol odvolať na skutočnosť, že zo súdneho rozhodnutia vydaného v tomto členskom štáte vyplýva, že Budvar nemohol v danom období zabrániť distribútorovi podniku Anheuser-Busch v predaji piva pod ochrannou známkou BUD vo Francúzsku, aby z nej vyvodil, že Budvar nepreukázal, že podmienka týkajúca sa práva zakázať používanie neskoršej ochrannej známky na základe uvádzaného označenia je splnená.

194 Tento dôvod sám osebe stačí na konštatovanie, že v tomto bode sú sporné rozhodnutia, pokiaľ ide o dotknuté skoršie právo, t. j. ochranu podľa Lisabonskej dohody, neplatné.

195 Okrem toho Súd prvého stupňa v bode 192 napadnutého rozsudku uviedol, že odvolací senát iba odkázal na súdne rozhodnutia vyhlásené vo Francúzsku a v Rakúsku, aby dospel k záveru, že Budvar nepreukázal, že mu predmetné označenie poskytuje právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

196 Súd prvého stupňa po tom, ako konštatoval, že žiadne z uvedených rozhodnutí nenadobudlo účinky *res iudicata*, v tomto bode 192 rozhodol, že odvolací senát nemohol svoj záver založiť iba na týchto rozhodnutiach a mal tiež zohľadniť ustanovenia vnútroštátnych právnych predpisov uplatnené zo strany podniku Budvar v rámci námietkového konania, aby preskúmal, či podľa týchto ustanovení Budvar disponoval právom zakázať neskoršiu ochrannú známku na základe uvádzaného označenia.

197 V tomto bode Súd prvého stupňa správne konštatoval, že sporné rozhodnutia obsahujú nesprávne právne posúdenie.

198 V tejto súvislosti treba uviesť, ako to uviedol aj Súd prvého stupňa v bodoch 192 a 193 napadnutého rozsudku, že hoci odvolací senát vedel o skutočnosti, že súdne rozhodnutia uvádzané podnikom Anheuser-Busch neboli konečné, keďže boli predmetom odvolania na vyššom vnútroštátnom súde, napriek tomu založil svoj záver výlučne na týchto rozhodnutiach a rozhodol, že nespĺňajú podmienku stanovenú v článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 40/94, pretože jednak rozsudok vyhlásený v Rakúsku sa týkal skutkových zistení, ktorých revízia súdom vyššej inštancie je „málo pravdepodobná“, a jednak rozsudok francúzskeho súdu preukazuje, že Budvar „v danom období nebol schopný distribútorovi podniku Anheuser Busch zabrániť v predaji piva pod ochrannou známkou BUD vo Francúzsku“.

199 Zo sporných rozhodnutí teda vyplýva, že odvolací senát založil svoje rozhodnutie, že Budvar nepreukázal, že podmienka stanovená v článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 40/94 je splnená, na nesprávnych dôvodoch.

200 Pokiaľ ide po prvé o rozhodnutie vydané francúzskym súdom, v bode 193 tohto rozsudku už bolo povedané, že dôvod odvolacieho senátu bol založený na požiadavke, ktorá nevyplýva z uvedeného ustanovenia, a že to má za následok neplatnosť sporných rozhodnutí.

201 Pokiaľ ide po druhé o rozhodnutie vydané rakúskym súdom, hoci odvolací senát uviedol, že toto rozhodnutie nie je dostatočné na preukázanie, že podmienka stanovená

v článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 40/94 je splnená, mal tento nedostatok konštatovať a vyvodiť z toho, že keďže Budvar nepredložil ÚHVT rozsudok Oberster Gerichtshofu, ktorý by potvrdzoval, že disponuje právom zakázať neskoršiu ochrannú známku, nepreukázal, že uvedená podmienka je splnená, ako to vyžaduje článok 74 ods. 1 uvedeného nariadenia.

202 Treba však konštatovať, ako to urobil aj Súd prvého stupňa v bodoch 192 a 193 napadnutého rozsudku, že odvolací senát rozhodol úplne inak.

203 Je totiž nesporné, že odvolací senát odkázal výlučne na rozhodnutie rakúskeho súdu, na ktoré upozornil Anheuser-Busch, z ktorého odvodil, že Budvar nemal právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky z dôvodu, že toto rozhodnutie bolo založené na skutkových zisteniach, ktorých spochybnenie súdom vyššej inštancie je „málo pravdepodobné".

204 Tak, ako odvolací senát nemohol v prejednávanej veci nahradiť svojím posúdením, pokiaľ ide o platnosť skorších práv uvádzaných podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, posúdenie príslušných vnútroštátnych súdov, ako to už bolo povedané v bode 95 tohto rozsudku, odvolací senát nemohol ani vylúčiť vplyv budúceho rozsudku Oberster Gerichtshofu na otázku, či je splnená podmienka stanovená v článku 8 ods. 4 písm. b) uvedeného nariadenia, a to keď bol informovaný zo strany podniku Budvar, že Budvar podal na tento vnútroštátny súd odvolanie proti uvádzanému rozhodnutiu, a takýto vplyv bol odvolacím senátom vylúčený na základe jeho vlastného posúdenia pravdepodobnosti spochybnenia tohto rozhodnutia.

205 Keďže je nesporné, ako to bolo konštatované v bode 96 tohto rozsudku v rámci prvého odvolacieho dôvodu uvedeného podnikom Anheuser-Busch, ktorý je, ako to správne uviedol Budvar, vnútorne prepojený s jeho druhým odvolacím dôvodom, že skoršie právo uvádzané podnikom Budvar na základe dotknutých dvojstranných zmlúv s účinkom v Rakúsku nebolo zrušené konečným súdnym rozhodnutím, voči ktorému sa už nedá podať opravný prostriedok ku dňu, kedy odvolací senát prijal sporné rozhodnutia, odvolací senát nemohol založiť svoje rozhodnutie výlučne na súdnom rozhodnutí, ktoré nie je konečné a voči ktorému bol podaný opravný prostriedok, aby rozhodol, že Budvar nedisponuje právom zakázať používanie ochrannej známky Bud na základe uvedeného skoršieho práva.

206 Z tohto súdneho rozhodnutia mohol totiž vyplynúť iba jeden záver, a to, že dotknuté skoršie právo bolo skutočne napadnuté, ale stále existuje.

207 Keďže toto skoršie právo naďalej existuje, otázka, či oprávňuje namietateľa zakázať neskoršiu ochrannú známku v zmysle článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 40/94, musí viesť k preskúmaniu, ako to bolo uvedené v bode 190 tohto rozsudku, či tento namietateľ preukázal, že dotknuté označenie patrí do pôsobnosti práva uvádzaného členského štátu a či umožňuje zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

208 Súd prvého stupňa pritom v súvislosti s týmto bodom v bode 192 napadnutého rozsudku uviedol, že Budvar sa pred odvolacím senátom dovolával nielen ustanovení dotknutých dvojstranných zmlúv, ale aj ustanovení rakúskeho práva, ktoré podľa tohto namietateľa mohli odôvodniť jeho právo zakázať neskoršiu ochrannú známku Bud. Odvolací senát však, ako to konštatoval Súd prvého stupňa v rovnakom bode 192, tieto ustanovenia ani skutočnosti, ktoré môžu spochybniť tieto ustanovenia v prejednávanej veci, nezohľadnil.

209 Úvahy, akými sú úvahy uvedené v bode 192 a 195 napadnutého rozsudku, môžu odôvodniť záver, ku ktorému došiel Súd prvého stupňa v bode 199 napadnutého rozsudku, podľa ktorého odvolací senát pochybil, keď nezohľadnil všetky skutkové a právne okolnosti relevantné na určenie, či na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 právne predpisy dotknutého členského štátu poskytujú podniku Budvar právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

210 Z toho vyplýva, že hoci Súd prvého stupňa naozaj v bode 193 napadnutého rozsudku v podstate dodal, že úloha ÚHVT oboznámiť sa *ex offo* so všeobecne známymi skutočnosťami, vrátane vnútroštátneho práva dotknutého členského štátu, zahŕňa, aby v prejednávanej veci bolo „umožnené" odvolaciemu senátu informovať sa u účastníkov konania alebo iným spôsobom o výsledku konania začatého na Oberster Gerichtshofe, tento dôvod, ak aj obsahuje skutočnú úlohu pre odvolací senát oboznámiť sa *ex offo* s takýmto konaním a vykonať tak nesprávne právne posúdenie, ako to tvrdí Anheuser-Busch a ÚHVT, nie je schopný spochybniť záver Súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o nezákonnosť sporných rozhodnutí v rozsahu, v akom sa vzťahujú na preskúmanie podmienky podľa článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 40/94.

211 Podľa ustálenej judikatúry odvolacie dôvody, ktoré smerujú proti nadbytočným dôvodom rozhodnutia Súdu prvého stupňa, nemôžu mať za následok zrušenie tohto rozhodnutia, a sú teda neúčinné (pozri najmä rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 148).

212 Otázka, či sa odvolací senát musel alebo mohol oboznámiť *ex offo* s výsledkom dotknutého súdneho konania, bola teda preskúmaná Súdom prvého stupňa len pre úplnosť, keďže v prejednávanej veci, ako to už bolo pripomenuté v bode 204 tohto rozsudku, uviedol, že odvolací senát sa na základe svojho vlastného posúdenia pravdepodobnosti revízie dotknutého súdneho rozhodnutia domnieval, že nie je potrebné oboznámiť sa s touto vecou a že disponuje všetkými informáciami potrebnými na

posúdenie, či podmienka stanovená v článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 40/94 je splnená, a rozhodol, že v prejednávanej veci splnená nie je.

213 Z toho vyplýva, že druhý odvolací dôvod uvedený podnikom Anheuser-Busch a ÚHVT, pokiaľ sa týka bodu 193 napadnutého rozsudku, mieri proti dôvodu tohto rozsudku uvedenému len pre úplnosť, a teda aj keby bol vyhlásený za dôvodný, neviedol by k zrušeniu tohto rozsudku.

214 Z tohto dôvodu treba druhý odvolací dôvod uvedený podnikom Anheuser-Busch na podporu jeho odvolania zamietnuť ako čiastočne nedôvodný a čiastočne neúčinný a druhý odvolací dôvod uvedený ÚHVT ako neúčinný.

215 Za týchto podmienok treba napadnutý rozsudok zrušiť v časti, v ktorej Súd prvého stupňa, pokiaľ ide o výklad článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, najprv nesprávne uviedol, že dosah dotknutého označenia, ktorý musí byť väčší ako miestny, sa má posudzovať výlučne vzhľadom na rozsah územia ochrany tohto označenia bez ohľadu na jeho používanie na tomto území, potom, že príslušné územie na posúdenie používania uvedeného označenia nie je nevyhnutne územie jeho ochrany, a nakoniec, že k používaniu tohto označenia nemusí nevyhnutne prísť pred podaním prihlášky na zápis ochrannej známky Spoločenstva.

O žalobe na Všeobecnom súde

216 Z článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že ak je odvolanie dôvodné, Súdny dvor môže v danej veci vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecnému súdu.

217 V prejednávanej veci Súd prvého stupňa vyhovel výhrade podniku Budvar, nachádzajúcej sa v druhej časti jeho jediného žalobného dôvodu, ktorou Budvar spochybňoval uplatnenie podmienky týkajúcej sa používania označenia, ktorého dosah je väčší ako iba miestny, ako je stanovené v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, v obchodnom styku odvolacím senátom.

218 V bode 215 tohto rozsudku však bolo konštatované, že pokiaľ ide o uplatnenie tejto podmienky, Súd prvého stupňa vychádzal v rozsudku z trojnásobného nesprávneho právneho posúdenia.

219 Na posúdenie dôvodu, ktorý Budvar založil na tom, ako odvolací senát uplatnil podmienku týkajúcu sa používania označenia, ktorého dosah je väčší ako iba miestny, v obchodnom styku, treba vykonať posúdenie dôkaznej hodnoty skutkových okolností preukazujúcich v prejednávanej veci splnenie tejto podmienky, ako je definovaná v tomto rozsudku, pričom medzi tieto skutkové okolnosti patria najmä dokumenty predložené podnikom Budvar, ktoré sú uvedené v bodoch 171 a 172 napadnutého rozsudku.

220 Z toho vyplýva, že stav konania nedovoľuje, aby Súdny dvor vydal sám konečný rozsudok, a preskúmanie žaloby podniku Budvar treba vrátiť Všeobecnému súdu, aby o tomto žalobnom dôvode rozhodol.

O trovách

221 Vzhľadom na to, že sa vec vracia Všeobecnému súdu, o trovách tohto odvolacieho konania treba rozhodnúť neskôr.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev zo 16. decembra 2008, Budějovický Budvar/ÚHVT – Anheuser-Busch (BUD) (T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06), sa zrušuje v rozsahu, v akom Súd prvého stupňa, pokiaľ ide o výklad článku 8 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva, zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 422/2004 z 19. februára 2004, najprv nesprávne rozhodol, že dosah dotknutého označenia, ktorý musí byť väčší ako miestny, sa má posudzovať výlučne vzhľadom na rozsah územia ochrany tohto označenia bez ohľadu na jeho používanie na tomto území, potom, že príslušné územie na posúdenie používania uvedeného označenia nie je nevyhnutne územie jeho ochrany, a nakoniec, že k používaniu tohto označenia nemusí nevyhnutne prísť pred podaním prihlášky na zápis ochrannej známky Spoločenstva.**

2. **Vo zvyšnej časti sa odvolanie zamieta.**

3. **Spojené veci T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06 sa vracajú Všeobecnému súdu Európskej únie.**

4. **O trovách konania sa rozhodne v konaní o veci samej.**

Podpisy